Impresso Especial
991216797-8/2007 - DR/PR
Associação de São Basílio Magno
Remetente - Return to:
Cx. P. 02- 84400-000 Prudentópolis - PR - BRASIL

ПРАЦЯ
PRÁCIA

РІК MMXXII - ЧИСЛО 07 (6628)
ANO MMXXII - N º 07 (6628)
Прудентополіс, 01-го - 31-го липня 2022 Б. року
Prudentópolis, 01 a 31 de julho de 2022

COMECE засуджує російську агресію та підтримує Україну в євроінтеграції

Комісія єпископатів Європейського Союзу поширила заяву, в якій закликає лідерів європейських країн оновити свої зусилля на користь миру в Україні та впроваджувати вірогідний процес розширення ЄС.

«Європо, онови своє покликання підтримувати мир», — заяву під таким заголовком у п'ятницю, 17 червня 2022 року, поширила Комісія Єпископатів Європейського Союзу (COMECE). У контексті триваючих геополітичних змін, різко пришвидшених російським вторгненням в Україну, єпископи вирішили звернутися до європейських лідерів, які збираються на засідання Європейської Ради, що відбуватиметься 23 і 24 червня, закликаючи Євросоюз усвідомити свою роль у тому, щоб запропонувати оновлене стратегічне бачення щодо стабільності, справедливості та миру на Європейському континенті та у світі.

Переговори та право на самозахист

Преосвященний Рімантас Норвіла, Ординарій Вілкавішкіса (Литва), який очолює Комісію COMECE з питань зовнішніх стосунків ЄС, закликає Європейський Союз «не припиняти свої зусилля, спрямовані на припинення війни, щоб Україна була вільною, незалежною і безпечною в її міжнародно визнаних кордонах».

«Хоча тривалий мир вдасться досягти лише на основі угоди, досягнутої шляхом переговорів, Україні не можна відмовити у праві на законну самооборону відповідно до принципів міжнародного права», — підкреслюється у заяві, яка вказує на те, що «несправедлива російська агресія проти України не лише принесла жахливі страждання країні та її народові, але також похитнула глобальний безпековий порядок».

Основи нової архітектури миру

На думку COMECE, ця нова дійсність повинна спонукати Євросоюз та міжнародну спільноту спрямувати їхні зусилля на побудову нової архітектури миру в Європі та світі. Водночас, у заяві, поряд із закликом до розробки цілісної стратегії миру, звучить заохочення, звернене до країн-членів ЄС, трудитися задля безпеки в дусі відповідальності та співпраці, розвиваючи належні засоби оборони, забезпечуючи при цьому суворий громадський контроль за дотриманням принципів пропорційності, пошани прав людини, міжнародного законодавства та етичних стандартів.

Вірогідний процес розширення ЄС

Наступне засідання Європейської Ради має обговорити перспективи майбутнього членства в ЄС країн, які подали свої заявки. Щодо цього, COMECE закликає до оновлення та впровадження вірогідного процесу розширення Євросоюзу, що включатиме відкритість на переговори з Албанією та Північною Македонією про вступ та надання Україні статусу кандидата на вступ.

Довідка

COMECE (Комісія Єпископських Конференцій Європейського Союзу) складається з єпископів, делегованих Конференціями Католицьких Єпископів 28-ми держав-членів Європейського Союзу. Єдиний єпископ представляє Данію, Швецію та Фінляндію; в той час як Єпископська конференція Великобританії представлена єпископом Єпископської конференції Англії та Уельсу та єпископом Конференції єпископів Шотландії.

Відповідно до своєї Місії, визначеної у своїх Статутах, COMECE контролює політичний процес Європейського Союзу у всіх сферах, що представляють інтерес для Церкви.

Секретаріат забезпечує безперервність роботи COMECE. Її штаб-квартира знаходиться в Брюсселі (Бельгія). Невелика команда відстежує та аналізує розвиток політики та ініціативи ЄС та прагне внести свій внесок у відповідні процеси. Секретаріат звітує перед Постійною комісією та Пленарною асамблеєю. Нинішній Генеральний секретар — о. Мануель Енріке Барріос Прієто.

Секретаріат COMECE зареєстрований у реєстрі прозорості Європейського Союзу.

COMECE допомагає у своїй місії низкою комісій та робочих груп, що складаються з експертів, доручених національними єпископськими конференціями та католицькими організаціями, що працюють у відповідних сферах. Спеціальні групи створюються як і коли це необхідно.

Пресслужба Секретаріату Синоду Єпископів УГКЦ

Редакційне

ПРО ЩО НАМ НЕ ГОВОРЯТЬ МІДІЯ

Всім знано, що засновник Комуністичної Партії, яка нині діє в багатьох країнах, між якими і в нашій, це Карл Маркс, який потрапив захопити своїми матеріялістичними і соціялістичними ідеями мільйони людей й помимо невдалих спроб ще до нині багатьох нею захоплені й уважають її за найкращу політичну систему. Відколи Маркс і Енґелс продумали цю систему в другій половині 19-го століття, комунізм в ніякій країні ще не потрапив розв' язати проблем, а одиноко потрапив запоморочити голови багатьох неправдою і брехливими обіцянками.

Офіціальльно розповсюджені біографії Карла й Жені прикривають алкоголізм Маркса, неморальне життя, родинні труднощі, не згадуючи про різні труднощі які вони пережили в родині, в клопотах з поліцією, в різних втечах від поліції з одної до другої країни в Европі. Карл Маркс залежав всеціло від економічної підтримки своєї жінки Жені. Вона йому постачала все потрібне коли він трудився над своїм твором Капітал, вкінці вони зубожіли. Жені мусіла жити убого, в 64-ому році життя дістала працю, була кореспондентом журналу "Ню Йорк Геральд", але це не давало їй всього потрібного до вижиття й до утримання родини. Маркс був невідповідальний і недбалий щодо справ економії. В Лондоні, не маючи де прихилити голову, Карл старався присвоїти собі деякі срібні начення приналежні до жінки, але це йому не вдалося задля вторгнення в справу поліції.

В сім'ї Карл Маркса чотири зі сімох дітей вмерли ще малими через нездоровий амбієнт й нехлюйство Карла. Карл зрадив свою жінку й став батьком незаконної дитини, яку не міг виховати й тому віддав її своєму другові Енґелсові. Дві його дочки з-поміж трьох, вже дорослі відібрали собі життя. Помер убого, умово незрівноважений. Тільки 11 осіб взяли участь в його похороні, між якими його друг Енґелс. Практично ніхто його не подивляв ані не приймав його ідей, аж поки його друг Енґелс потрапив обдурити великі маси неосвічених і необачних.

Такий то був батько соціалізму. Чоловік простак, лінюх, неморальна людина, який навіть власного життя не потрапив впорядкувати. Це він є батьком якого тримаються політики робітничої партії, творець системи, яка мала би принести розвязку на всі соціальні проблеми. Хто подивляє ту робітничу партію, добре про те знати хто був її засновником. Неморальний, лінюх, невідповідальний. Паул Джонсон в своїм творі "Інтелектуали", каже, що Карл Маркс був нехлюй, не

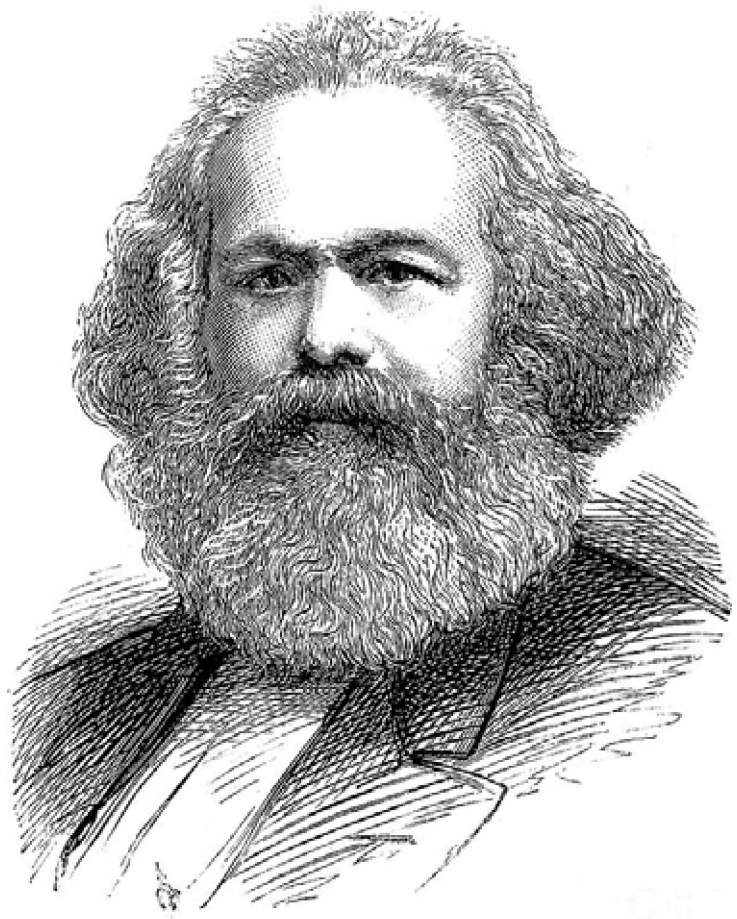

купався. не пильнував своєї бороди. Його послідовники аж посьогодні любуються в тому, щоб носити бороду й самі не знають пощо так поступають.

Але фальшиві ідеї того недбалюха ще понині захоплюють стільки неосвічених осіб, які говорять про те, що розв'яжуть всі соціальні проблем, а ділом стараються лише крадіжжю державного багатства себе збагатити. Нажаль, стільки народу, неосвіченого народу, не знаючи звідки походить ця партія, даються обдурити тими фантастичними ідеями, які вже досить ясно показали, що не мають нічого з тим, щоб покрашувати життя в суспільстві.

А ті червоні кольори, що ними робітнича партія пишається, прапори, убрання, різні відзнаки, вони в історії завсіди були символом боротьби, жорстокости, убивства тих які не приймають їхніх ідей.

Добре є знати всім, що засновник робітничої партії мав неморальне життя, не шанував своєї власної родини, де сталося стільки нещасть і смертей через його недбальство.

Різні документи про життя і про всякі негідності Карл Макрса знаходяться під сімома ключами в Москві, мабуть зі страху, щоб хтось не довідався про все те чим був і як жив батько наших робітничих революційних партій. Але декому вдалося дещо відкрити з правдивого життя батька комунізму і показати, що як комунізм воює неправдою так і розповсюджені дані про дійсне життя Маркса прикривають правду.

О. Т. Залуцький, ЧСВВ

Editorial

SOBRE O QUE A MÍDIA NÃO FALA NAS BIOGRAFIAS DO PAI DO COMUNISMO

É notório que o fundador ou co-fundador do Partido Comunista Karl Marx conseguiu influenciar milhões e milhões de pessoas com suas ideias materialistas e socialistas. Até há um fato curioso que acontece com os seguidores de Marx: a maioria, ou quase a totalidade de petistas (seguidores da doutrina marxista) deixam a barba crescer, provavelmente sem saber por que o fazem. Basta algum político filiar-se no PT, em poucos dias o vemos barbudo. Qual o motivo? Veremos no final deste artigo. A maioria das biografias divulgadas pelo comunismo apresentam Karl e sua família positivamente e ocultam o alcoolismo dele, a vida relaxada, as fugas de um para outro país na Europa devido às ideias e maneiras de comportamentos na sociedade. Mas existem outras biografias mais objetivas, onde se revelam os grandes dramas na vida familiar de Karl e Geny.

Karl Marx foi sustentado pela esposa por 16 anos enquanto escrevia a sua obra mestra "O Capital" até que ela ficasse pobre. Só teve um único emprego fixo em 64 anos de vida, e foi correspondente do jornal "New York Herald" por breve período, o que não resultava em quantias suficientes para manter a família.

Embora estudioso de economia, Karl Max era cronicamente irresponsável nas finanças pessoais e sempre passou necessidades. Em 1852, quando morava em Londres sem ter mais para onde correr, Marx tentou penhorar alguns talheres de prata com o brasão da família da esposa, quando o dono da loja, desconfiado daquela criatura de cabelos desgrenhados e mal vestida, chamou a polícia que frustrou as tentativas do aproveitador.

Marx viu 4 de seus 7 filhos morrerem ainda bebês pela vida insalubre e miserável que sua vagabundice impôs à família, viu duas de suas três filhas sobreviventes se suicidarem, traiu a mulher que o sustentou por anos a fio com a melhor amiga dela, e ainda deu o bebê nascido desta relação para o amigo rico Engels criar. Morreu pobre, intelectualmente debilitado e com um abscesso no pulmão. Somente 11 pessoas incluindo Engels foram ao seu enterro. Praticamente ninguém o admirava nem aceitava suas ideias até que seu amigo Engels conseguiu iludir os incautos.

Esse é o ídolo da esquerda. O "pai do socialismo". Sujeito ordinário, preguiçoso e imoral, que não conseguiu sequer colocar a própria vida em ordem. É este pilantra, em muitos aspectos similar ao nosso ex-presidente e tantos outros petistas, o criador do sistema que tem a pretensão de trazer a solução para o mundo. Pois é. Cada um tem a referência que merece. Quem segue a doutrina marxista, é bom que saiba quem foi o seu idealizador. Um imoral, preguiçoso, irresponsável.

E o Paul Johnson cita no livro "The Intelectuals" que esse energúmeno, além de tudo, não tomava banho e não fazia a barba por muito tempo. Seus seguidores até hoje também deixam a barba crescer sem saber o porquê.

Mas, suas ideias errôneas, ainda estão por aí, a estrepar com o mundo, a azarar com a sociedade. Pior de tudo é que estamos sendo vítimas desses sórdidos caolhos, gigolôs da miséria, parasitas e aproveitadores. E infelizmente tanta gente, aparentemente de espirito patriótico, segue a sua doutrina e pretende dominar países, entre os quais o nosso.

E as cores vermelhas das bandeiras e camisetas e outras insígnias dos petistas na história tinham o significado de sangue, lutas sangrentas, mortes...

Os restos mortais e os documentos de Karl Marx encontram-se no Arquivo Nacional da Rússia: uma câmara à prova de bombas protege suas cartas e manuscritos. Trata-se de um exemplo do desafio diante de qualquer tentativa de compreender um pouco mais sobre a vida do intelectual alemão. Marx foi catapultado ao posto de Messias, em cujo nome se lutaram guerras e se construíram impérios. E os inevitáveis deslizes do pai do comunismo não estão disponíveis facilmente. Para os guardiões da antiga União Soviética, homem e regime se confundiam. O importante para os admiradores do pai do socialismo é que não se chegue a conhecer tudo sobre essa figura desleixada, cujas ideias iludiram e continuam a iludir milhares de utopistas pouco esclarecidos

É bom que os petistas e seus admiradores saibam quem foi o seu idealizador, que vida teve, como respeitou e como comportou-se com sua família, levando filhos e filhas para a morte.

Євангельське Читання

Неділя 7ª по зісланні Святого Духа - Мт 9, 27-35

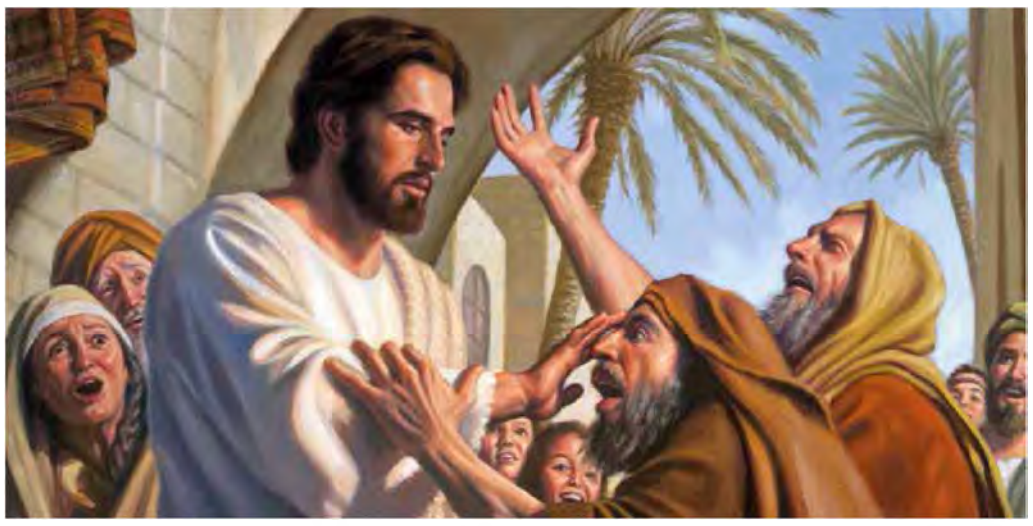

У той час, як Ісус відходив звідти, слідом за ним пустилися два сліпці й кричали: "Помилуй нас, сину Давидів!" І коли він увійшов до хати, сліпці приступили до нього, а він спитав їх: "Чи віруєте, що я можу це зробити?" – "Так, Господи!" - кажуть йому ті. Тоді він доторкнувся до їхніх очей, мовивши: "Нехай вам станеться за вашою вірою!" І відкрились їхні очі. Ісус же суворо наказав їм: "Глядіть, щоб ніхто не знав про це." Та ті, вийшовши, розголосили про нього чутку по всій країні. А як вони виходили, приведено до нього німого, що був біснуватий. Коли ж він вигнав біса, німий почав говорити, і люди дивувалися, кажучи: "Ніколи щось таке не об'являлося в Ізраїлі!" Фарисеї ж говорили: "Він виганяє бісів князем бісівським!" Ісус обходив усі міста і села, навчаючи в їхніх синагогах, проповідуючи Євангелію царства та вигоюючи всяку хворобу й недугу.

З послання Св. Павла до Римлян - 15, 1-7

Ми, сильні, мусимо нести немочі безсильних, а не собі догоджати. Кожний із нас нехай намагається догодити ближньому: на добро, для збудування. Бо й Христос не собі догоджав, а як написано: «Зневаги тих, що тебе зневажають, упали на мене.» Все бо, що було написане давніше, написане нам на науку, щоб ми мали надію через терпеливість й утіху, про які нас Письмо навчає. Бог же терпеливости й утіхи, за прикладом Христа Ісуса, нехай дасть вам, щоб ви між собою однаково думали за Христом Ісусом; щоб ви однодушно, одними устами славили Бога й Отця Господа нашого Ісуса Христа. Тому приймайте один одного, як і Христос прийняв вас у Божу славу.

Коли Ісус уздоровляв, нема сумніву, що робив це з любові до хворих, але головна ціль його чуд не була загоювати людські рани уздоровляючи хворих, а радше доказати апостолам і народові, що Він прийшов від Бога, що в нього Божа сила, щоб так вони увірували в Його божество. Ця була головна ціль його воплочення і перебування між людьми, як сам сказав: "Діла які я творю вони дають свідчення, що Отець мене післав" (Йо 5,36). І як бачимо з цієї події, про двох сліпців, багато людей увірували в нього, але фарисеї не тільки що не повірили, але приписали Його чуда дияволові, не признали, що Він їх творить силою Бога, а казали, що це робить силою диявола. Знаючи про те, що фарисеї і книжники не признавали Йому Божого походження і післаництва, бачимо з цієї події, що Ісус найперше хоче знати, чи сліпці вірують в Нього, в Його Божу силу а коли почув відповідь, що вірують, тоді творить чудо і уздоровляє сліпців. Бачимо тут яка була головна ціль Христових чуд. В дійсності, Ісус не дав хліба навіть мільйоновій частині голодних які були й далі є у світі. Були мільйони хворих на різні недуги, але Ісус лише кільком привернув здоров'я, бо Він хотів розбудити віру в народі, який був свідком тих чуд. Процес спасіння починається від віри. Чуда мали створити творить амбієнт і розположення до того, щоб повірити в те, що Ісус навчав, але не розвязували всі проблеми терплячого людства, бо це належить до самих людей, які мають управляти землею і всіма земськими справами. Ісус не прийшов, щоб подати людям готове, все потрібне для них, але хотів встановити кондиції, щоб вони повірили в його навчання. Він прийняв людську природу, терпіння і хресну смерть, щоб спасти людину, для чого потрібна віра, старання про добре життя, згідне з Божою волею супроти кожної людини. В багатьох випадках уздоровлення, Ісус зазначував: "Іди, віра твоя спасла тебе" або "Йди й більше не гріши".

В листі до Римлян, Апостол запрошує до того, щоб всі жили в мирі між собою, несли хрести одні одних, бо жити в гармонії є овочем віри в Бога. Апостол подає приклад Ісуса Хрста, який приймає всіх у свою славу і обіцює спасіння для всіх й тому, за прикладом Христа, кожний нехай приймає ближнього з любов'ю як Ісус приймає всіх. Така була і далі є ціль діл, що Ісус творив - зробити, щоб всі вірили в нього і силою віри, щоб жили як одна родина в мирі і злагоді між собою.

О. Тарсикій Залуцький, ЧСВВ

EXPEDIENTE
"PRÁCIA"
Jornal Ucraíno-Católico Publicado no Brasil

Registro no INPI - Nº 2.509.881

Український Католицький Місячник у Бразилії

Передплата на 2022 Рік: R$ 80,00
Інші Краї:U$ 85.00 Амер. Доларів

Depósitos (enviar comprovante):
Banco 104 - CAIXA ECONÔMICA
(ou Casas Lotéricas)
Ag. 0401 Op. 003 conta 2421-4
Em nome da Gráfica Prudentópolis

PIX: CNPJ 09.583.969/0001-07

Direção e Administração:
Rua Cândido de Abreu, 1579
Centro - Caixa Postal 02
CEP: 84400-000 Prudentópolis - PR

Telefone e whatsapp:
(42) 3446 1396
E-mail:
graficaprudentopolis@gmail.com
www.graficaprudentopolis.com.br

Proprietário:
Gráfica Prudentópolis Ltda.
CNPJ 09.583.969/0001-07

Redator Chefe:
Pe. Tarcísio Zaluski, OSBM

Correção Ortográfica:
Pe. Deonízio Bobalo, OSBM
Pe. Teodoro L. Haliski, OSBM

A finalidade principal dos milagres que Jesus operava não era salvar os enfermos de sofrimentos, não era para isso que ele veio ao mundo, mas para dar testemunho da sua procedência do Pai Eterno, para que os que receberam a cura e os testemunhos do poder superior de Jesus acreditassem nele: "As obras que eu faço dão testemunho de que meu Pai me enviou" (Jo 5,36). Como vemos neste Evangelho, muitos creram em Jesus, porém, os fariseus não somente não acreditaram, mas atribuíram suas obras à ação do demônio. Sabendo disso, Jesus, antes de curar os cegos, quer saber se eles acreditam nele, isto é, se tinham fé, e ao ouvir a resposta positiva, toca nos seus olhos e eles são curados. Vê-se nesta exigência da fé para obter a cura, qual era a finalidade precípua dos milagres que Jesus operava. De fato, as obras extraordinárias de Jesus não deram pão nem a uma milésima parte dos famintos que andavam naqueles dias pelo mundo, nem restituíram a vista nem a uma milésima parte dos cegos da época. Havia milhões de doentes e apenas alguns poucos foram curados. Os sinais de Jesus tinham por finalidade despertar a fé dos doentes e das testemunhas. O processo da salvação começa com a necessidade da fé, e os milagres oferecem condições para crer, mas não resolvem todos os problemas físicos da humanidade sofredora, que é um problema para os homens resolverem. Jesus não quis operar uma salvação acabada, mas ofereceu condições para a fé, pela qual a humanidade recebe a salvação. Assumiu toda a humanidade para salvá-la, mas ele não substitui a necessidade da fé e de levar uma vida que a fé exige. Em alguns casos, após a cura, Jesus diz: "A tua fé te salvou", ou "Vai e não peques mais". Um pedido ou uma ordem que depois de curados, cultivem a fé que leva a uma vida conforme a vontade de Deus.

Na epístola deste domingo, o Apóstolo convida a todos para viver em paz entre si, carregar os pesos uns dos outros, viver em harmonia que é o fruto da fé em Deus. Propõe o exemplo de Jesus Cristo que aceitou a todos na sua glória, isto é, ofereceu a salvação a todos e pede que, seguindo o exemplo de Cristo, cada um aceite outros na caridade como Cristo os aceitou.

Essa era e continua sendo a finalidade das obras de Jesus: fazer que todos creiam nele e pela força da fé, vivam como uma família em paz e harmonia.

Pe. Tarcisio Zaluski, OSBM

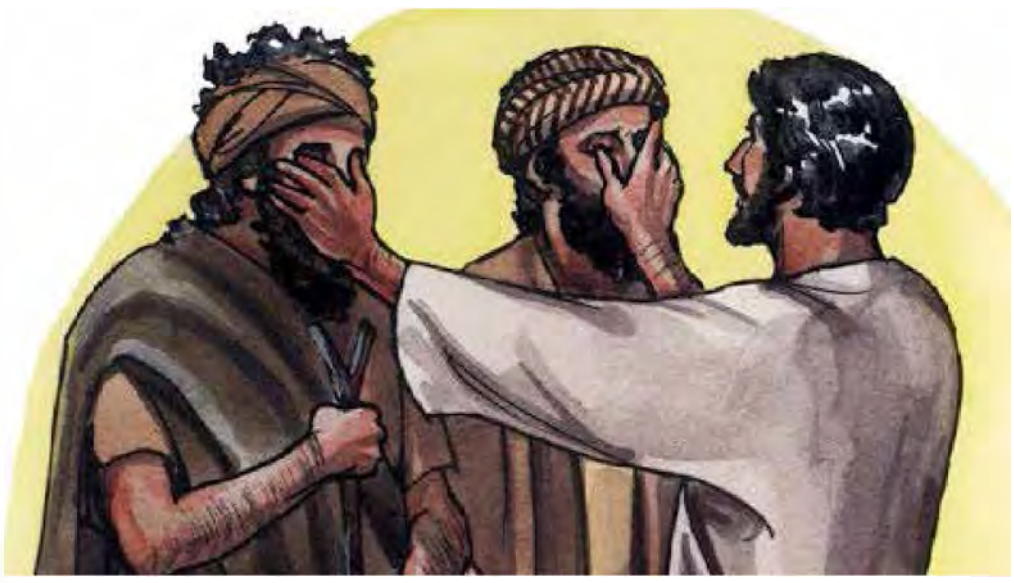

ДЛЯ СТАРШИХ І МОЛОДШИХ НА РОЗДУМУ

О. Тарсикій Залуцький, ЧСВВ

Зброя неправди воює і хоче завойовати людство

Вже на початку історії людства продумана дияволом зброя безнастанно вживалася на нашій землі, а останніми часами вона стає все більше загрозливою для людства. Більше страшною як атомна зброя. Це зброя неправди, брехні, якою сам диявол і його посіпаки підступно завойовують наївних, простих людей, а то й могутніх провідників людської спільноти.

В останніх подіях історії наших часів ми стали і далі є свідками могутньої воєнної зброї яка називається неправда або, попросту, брехня. Зброя підступна, хитра й зрадлива, бо з досвіду можемо сконстатувати, що велика правда міститься в народній мудрості яка каже, що брехнею можна далеко заїхати, але не можна повернутися назад. Нею можна перемогти один, другий бій, але не переможеться війни.

Хто був уважний на різні вісті які мідія голосили в радіо, телевізії, в пресі і у всяких середниках повідомляння, зміг зауважити як Росія воювала зброєю брехні, як це робилося й скорше в різних країнах які захопилися комуністичною ідеєю і запровадили цю систему у своїх країнах, де правда була потоптана, а панувала неправда і ошуканство зі сторони пануючих, щоб чи то затримати простий нарід засліпленим, а світ запомороченим брехливою пропагандою. В подіях війни між Росією і Україною цілий світ мав нагоду пересвідчитися як неправда стала зброєю загарбниці Росії, де говорили й розповсюднювали по світі, що Росія не буде нападати на Україну, хоч на границях митушилося понад сто тисяч війська і сотки танків та нищівної зброї. Коли настав той злобний, несправедливий і нелюдський напад на невинну країну і російські солдати дикуни вбивали дітей, невинних цивільних людей і зі закривавленими руками та зі зброєю в руках запевнювали, що не чинять насильств проти цивілих людей, а навіть і коли відкопали гроби на місцях, де вони паношилися довший час і знайшли там сотки мертвих людей зі зв'язаними руками, зі знаками нелюдяного насильства, казали, що вони не чинили ніякого насильства, а це зробили інші, але в той час там ніхто не міг доступитися, бо вони насильно здобули місто Буча і там крали, вбивали, пили, насильствували й чинили те, що не личить розумній і цивілізованій людині. Всюди де заходили чинили всяке, що понижає людину до звірства і вказує на її звіринний голод до злочинів і нелюдяности супроти бідних, безборонних людей.

Дорогий читачу, страшно про все те й подумати, а ще більше жахливо все те описувати. Але правда є правдою і комуністичний дух потрапляє перемінити людину ще на щось гірше як на звірину. І все те робить комунізм, вислід тої революції яку продумали і пропагували Маркс і Енґелс і, ніби під покришкою рівності між всіма і справедливого розподілу земських дібр зродили ту страшну портову нелюдяність і представляли її світові неправдою, брехнею тільки на те, щоб збаламутити простих і необачних та їх перетворити з людей на нелюдських злочинців.

І нажаль, багато людей ще подивляють ту систему яка натворила тих фактів і пропагують комуністичні ідеї та бажають, щоб ця система запануала в країні й у світі. А все те діється задля неправди якою воюють всякі соціялістичні безбожні люди і які також прагнуть запанувати в країні наших батьків, в Україні й продираються до того, щоб взяти в свої руки й нашу країну Бразилію.

Правда яку проповідував Ісус Христос, наш Спаситель, і яку проповідує Церква та різні церковні місіонери вже протягом стільки сотків літ старається захопити людські серця, але скільки таких, що не дозволяють їй ввійти в їхнє життя, а неправда, яку безбожництво взяло собі за зброю, проникає у світі і захоплює стільки людей.

ПРЕЗИДЕНТ ЗЕЛЕНСЬКИЙ ПРИВІТАВ БЛАЖЕННІШОГО СВЯТОСЛАВА З ДНЕМ НАРОДЖЕННЯ

Президент України Володимир Зеленський привітав Отця і Главу Української Греко-Католицької Церкви Блаженнішого Святослава з Днем народження.

«За роки своєї плідної церковної праці ви здобули духовний авторитет та стали мудрим наставником для мільйонів вірян», – написав Глава держави у привітальному листі.

Пан Президент висловив глибоку повагу іменинникові за активну участь у громадському та соціальному житті країни і непохитну патріотичну позицію.

«Дякую вам, Ваше Блаженство, за практичні справи та щирі молитви за перемогу і мир на нашій землі», – написав Глава Української держави.

Пригадуємо, Блаженнішому Святославу сповнилося 52 роки. Народився Глава УГКЦ 5 травня 1970 року у Стрию на Львівщині у християнській родині Юрія та Віри Шевчуків.

ПАПА: НЕ ПЕРЕСТАВАЙМО ЩОДНЯ МОЛИТИСЯ ЗА МИР В УКРАЇНІ

Під час зустрічі з паломниками, що відбулася в день, коли підноситься особлива благальна молитва до Пресвятої Богородиці, Яка вшановується у Помпеях, Папа Франциск ввірив Пречистій Діві страждання і сльози українського народу.

Недільна молитва до Пресвятої Богородиці з Папою Франциском, що відбулася на площі Святого Петра у Ватикані в неділю, 8 травня 2022 р., збіглася із днем традиційної благальної молитви до Богородиці в Помпеях, санктуарії поблизу Неаполя на півдні Італії, натхненником якої був блаженний Бартоло Лонґо. Після проказування молитви «Царице Неба» разом з прочанами, Святіший Отець скерував свою думку до цього санктуарію, піднісши молитву за мир.

«Саме в цю годину, – сказав він, – численні вірні гуртуються навколо шанованого образу Пресвятої Марії в санктуарії в Помпеях, щоби піднести благальну молитву, що зродилася із серця блаженного Бартоло Лонґо. Духовно стаючи навколішки перед Пречистою Дівою, ввіряю Їй палке прагнення миру багатьох народів, які в різних частинах світу страждають від безумного лиха війни. Пресвятій Діві особливо представляю страждання та сльози українського народу. Перед обличчям божевілля війни, і надалі, прошу вас, кожного дня молімося Розарій за мир. І молімося за політичних лідерів країн, щоб вони не втрачали «чуття людей», які хочуть миру й добре знають, що зброя ніколи його не приносить».

Вітаючи різні групи прочан, які зібралися на площі Святого Петра, Святіший Отець скерував окремі вітання біженцям з України: «Особливі вітання групі українських біженців і родинам, які їх приймають у Маккіях поблизу Перуджії».

Джерело: vaticannews.va

Entrevista com Anatoliy Matviychuk

Por Jessica Jaconetti – Produtora cultural e designer.

Nascido em Kiev, Ucrânia, em 29 de setembro de 1958, Anatoliy Matviychuk é notável figura pública com diferentes facetas e talentos.

Formado em jornalismo em 1986 pela Universidade Taras Shevchenko, trabalhou em publicações impressas e na televisão, como repórter, apresentador e roteirista. Na mesma década, estreou como compositor e cantor. Suas canções foram interpretadas por artistas como Nazariy Yaremchuk, Oksana Bilozir, Irina Bilyk, entre outros.

Como intérprete de suas próprias composições, alcançou seu primeiro grande êxito com a canção НЛО (em caracteres latinos: NLO; em português: OVNI). Em sua longa e contínua carreira, Matviychuk lançou mais de 9 álbuns. O último a apresentado foi Щасливим будь! (em caracteres latinos: Shchaslyvym Bud!; em português: Seja feliz!), em 2019. Como artista musical, também lançou faixas exclusivas como Лечу До Каліфорнії (em caracteres latinos: Lechu Do Kalifornii; em português: Estou voando para a Califórnia). Tem se apresentado em vários países, incluindo Estados Unidos, Áustria, Eslováquia, Canadá e por toda a Ucrânia.

Anatoliy também é muito conhecido por seu lado lírico e textual. Escreveu e publicou mais de oito livros de poesia, recebendo o Prêmio Nacional Ivan Franko, além de outras honrarias literárias. Sua produção é veiculada em jornais, revistas e periódicos.

Em 2000, foi laureado como Artista do Povo da Ucrânia, atribuição de reconhecimento nacional, por seu trabalho interno e no exterior. Possui inestimável conhecimento musical, por isso, participa como jurado em competições e festivais.

1. Quando surgiu o seu interesse na arte da composição musical? Você se lembra da primeira vez em que escreveu versos com esse propósito?

- Minha biografia criativa começou, quando, aos 14 anos, meus pais me deram um violão. Meu amigo de escola me ensinou os primeiros acordes. Depois de apenas uma semana eu toquei para ele minhas composições. A música simplesmente fluiu. Fiquei dias sem tirar o violão das mãos, até dormi com ele... A primeira canção que escrevi era relacionada ao meu primeiro amor, que foi um fracasso para mim. Eu amava aquela menina, mas ela escolheu meu amigo. Mas por outro lado, eu adquiri a capacidade e a habilidade em transformar meus pensamentos e sentimentos em canções, que tocaram o coração das pessoas por tantos anos. E eu sou grato por isso.

2. O que levou você a prosseguir com a carreira de cantor, além de ser poeta e jornalista?

- Na juventude eu não pensava nesta carreira. Aos 15 anos eu já tocava em um grupo (banda), e nós estávamos em concertos e competições. Então, recebi meu primeiro prêmio por minhas músicas, e isso me deu confiança em minhas habilidades. Eu já pensava nisso, em tornar-me cantor profissional, mas minha saúde se deteriorou e me impediu de fazer esta escolha. Não podia ir a turnês com frequência, pois eu precisava de uma dieta especial. Tive que pensar em outra profissão.

Como eu já escrevia poesias e as publicava em jornais, me ofereceram matérias jornalísticas – e isso também deu muito certo para mim. Foi assim que eu quis ser jornalista. Eu entrei na Universidade Estadual Taras Shevchenko, em Kiev, e após me formar, trabalhei em um jornal popular e em uma revista de música. Depois de um tempo, me ofereceram o trabalho de apresentador em um popular programa de nossa televisão naquela época, o Interclub. Depois vieram outros programas, para os quais eu escrevia o roteiro e era também apresentador. Neles cantei minhas canções, que as pessoas gostavam muito. Meu primeiro álbum foi muito divertido e dançante. Logo, veio a popularidade e eu pude mudar minha profissão, de jornalista, para artista. Embora o jornalismo ainda seja a minha segunda coisa favorita, depois de escrever músicas e me apresentar em concertos. Durante minha vida, me apresentei não só na Ucrânia, mas também em muitos países europeus, assim como no Canadá e nos EUA.

3. Embora haja uma canção ou outra regularmente (quase que óbvia) pedida pelo público, essa é realmente a sua peça favorita?

O artista pode ser chamado de bem-sucedido quando em seu repertório aparecem canções das quais todo o país conhece. Meu primeiro "hit" foi a canção НЛО (em caracteres latinos: NLO; em português: OVNI). Todos conheciam (a canção) e ainda conhecem, embora ela já tenha vinte e cinco anos. Mas com o tempo, comecei a escrever baladas filosóficas e líricas, e também a colaborar com muitos artistas populares ucranianos. Eles levaram minhas canções para seu repertório. Quando vi que haviam muitas delas, decidi que era tempo de organizar meu primeiro show com alguns amigos. Aconteceram cerca de dez grandes concertos em minha vida nas melhores salas da Ucrânia.

4. Como você identifica a sua produção dentro do patrimônio histórico e cultural ucraniano?

Sempre tive problemas para definir meu trabalho. Normalmente, um cantor afirma que trabalha com estilos como rock, reggae, latino ou RAP. Mas eu gostava muito do folclore e da música tradicional ucraniana, que sempre foram e ainda são a base para minha criatividade. Eu queria continuar esse legado musical. Hoje, poucos sabem que os ucranianos criaram várias centenas de milhares de músicas em sua história. Mas, hoje elas não estão em voga. Todos se esforçam para estarem na moda e serem espetaculares, todavia não pensam sobre o conteúdo de suas canções. Eu escolhi o caminho que considero especial para mim. Minhas músicas possuem uma sonoridade moderna, e nelas sempre existe uma poesia profunda, por isso posso dizer que tenho um lugar especial na cultura da canção ucraniana. Foi a minha escolha.

5. A identidade nacional ucraniana nunca perdeu sua importância, apesar da proibição da língua e repressão cultural em vários momentos da história. Fale um pouco a respeito de suas composições que remetem a essas raízes.

Os ucranianos são certamente uma grande e antiga nação que preservou sua cultura profunda, fazendo parte, por muito tempo, de diferentes impérios, russo e austro-húngaro; o império otomano também deixou uma marca em seu tempo. Mas na história da Ucrânia existem episódios gloriosos associados com o Renascimento da própria cultura, e os cossacos ucranianos, amantes da sociedade e guerreiros bem-sucedidos, permanecerão para sempre na história mundial. Escrevi muitas canções que exaltam a forte alma do povo ucraniano, a bravura de seus defensores, sua beleza e criatividade. Somos uma das maiores nações da Europa, com um destino muito complexo e dramático. Levamos essa cruz até hoje, lutando pela liberdade e independência da Ucrânia, em uma batalha contra o invasor, a Federação Russa.

6. O Brasil possui a maior comunidade ucraniana da América Latina. O que você pensa sobre a difusão da cultura e artistas ucranianos em várias partes do mundo?

Nos orgulhamos pelo fato de que hoje ucranianos vivem em todo o mundo. Eles são bons cidadãos em muitos países, mas ao mesmo tempo não perdem contato com a cultura materna. Em cada país onde vivem ucranianos existem centros culturais, jornais ucranianos, revistas, estações de rádios e até canais de televisão. Com a exceção de apenas um país, a Rússia. Visito muitos países no mundo onde ucranianos me conhecem. Canto para eles e recito meus poemas. Sinto grande apoio espiritual e encontro total compreensão. Porque nós, ucranianos, estamos unidos por nossa língua, cultura, diligência e fé em Deus.

7. De que maneira o mundo artístico poderia contribuir em relação ao sofrimento da Ucrânia por invasões estrangeiras?

Hoje, a Ucrânia vive um dos momentos mais dramáticos de sua história. Dizem que o que não nos mata nos fortalece. Temos esperança que iremos superar essa catástrofe, porque a verdade está do nosso lado. E ficaremos mais fortes. Sim, hoje precisamos mais do que nunca, do apoio de todos, porque o mundo está passando por um sério teste de humanidade e justiça. Qualquer apoio, hoje, é muito importante para nós - material, moral e informativo. Nós, artistas ucranianos, estamos constantemente falando sobre isso em todos os países do mundo. Queremos ser ouvidos! É muito importante, que a Ucrânia esteja no centro das atenções hoje, pois o futuro de toda a civilização será decidido em nossa batalha. Nós acreditamos na Ucrânia. E queremos, que todos acreditem em nós.

Coluna do Embaixador Tronenko

Rostyslav Tronenko

MAIS UMA VEZ A RÚSSIA TENTA DESTRUIR A IDENTIDADE UCRANIANA

As tentativas russas de destruir propositalmente a língua ucraniana que é um fator determinante da nossa nação, praticando linguicídio, representam um fato histórico indiscutível durante os últimos três séculos.

As repressões contra a cultura ucraniana começaram muito antes da anexação da Ucrânia, pelo Principado de Moscou, que viu na Ortodoxia de Kyiv o seu rival ideológico. Os livros ucranianos foram queimados repentinamente segundo os decretos dos tzares e patriarcas de Moscou.

Depois da abolição do estado dos Hetmans, da Zaporizhska Sich e dos regimentos dos cossacos, a construção das grandes igrejas no território da Ucrânia foi proibida, e praticamente todas as escolas ucranianas foram fechadas.

No ano 1758, o governo russo mandou abolir a escola primaria ucraniana, assim como no século XIX foi proibida a construção das igrejas no estilo de barroco cossaco e batismo das crianças com os nomes ucranianos.

A famosa universidade ucraniana – Academia de Kyiv Mohyla foi fechada no ano 1817.

Em 1863, o Ministro dos Assuntos Internos do Império Russo Petr Valuev, emitiu um decreto, proibindo a publicação dos manuais, livros literários e religiosos em ucraniano. No ano 1876, o imperador russo com seu Decreto de Ems, proibiu a importação do exterior de qualquer livro ou publicação em ucraniano, e foram banidas as peças teatrais, publicação das letras e execução das obras musicais ou recitais em ucraniano. Os textos clássicos da história da Ucrânia podiam ser publicados só no caso de seguir as regras de ortografia russa.

No começo dos anos 1900, os censores receberam as ordens de tirar dos textos as palavras cossaco, Ucrânia, ucraniano, Sich, Zaporizhia e outras com conotação e simbologia nacional ucraniana. Durante o Congresso arqueológico que foi realizado em Kyiv no ano 1889, as apresentações foram permitidas em todas as línguas menos a ucraniana. O Senado proclamou a cultura ucraniana e todas as atividades educacionais em ucraniano como danosas para o império em 1908. Dois anos depois, todas as editoras e sociedades culturais ucranianas foram fechadas, e foi proibido lecionar em ucraniano e formar as sociedades não-russas. O governo tzarista proibiu celebrações do centenário de nascimento do poeta Tarás Shevchenko, e fechou todos os jornais e revistas ucranianas que circulavam desde revolução de 1905.

Um estudioso foi demitido depois de traduzir uma frase de Salmos em língua ucraniana.

Desde os tempos do império, a Rússia tzarista e soviética destruía qualquer traço remanescente da cultura milenar ucraniana, seja material, como símbolos e obras artísticas, seja imaterial, como a língua e a igreja ucraniana, praticando etnocídio ou genocídio cultural contra a nação ucraniana.

O extermínio da língua ucraniana como fator importante da identidade nacional e da formação do Estado ucraniano, continua a ser uma das metas principais da guerra russa contra a Ucrânia, que dura os últimos nove anos.

Os atos de linguicídio contra o idioma ucraniano sempre estão acompanhados pelas ameaças de uso de força física, pressão psicológica, restrições de liberdade, sequestros, torturas, assassinatos dos ucranianos nos territórios ocupados pelos russos.

O Encarregado do Estado para proteção da língua ucraniana Tarás Kremin, apelou aos cidadãos ucranianos e aos representantes da comunidade internacional com pedido de informar o escritório dele sobre os atos dos ocupantes ou colaboradores deles direcionados à discriminação ou perseguição dos ucranianos por causa do idioma, sobre os fatos da expulsão forçada da língua ucraniana do espaço ou uso público, e substituição dela pela língua russa.

Segundo Tarás Kremin, a mídia internacional também leva a sério os fatos do linguicídio nos territórios ocupados pelos agressores russos.

O New York Times americano no artigo "Moscou está no caminho da russificação das terras ucranianas capturadas, sinalizando anexação", escreve que entre os sinais de que o Kremlin está se preparando para promover a russificação no sudeste da Ucrânia está a imposição de novos programas escolares e a desconexão da população da radiodifusão ucraniana.

"O objetivo final de Putin e dos ocupantes é impor a língua russa e a propaganda russa que mudará eventos históricos", disse o croata Jutarnji, analista da organização Almend. Como exemplo, ele cita a situação na Crimeia, onde a Ucrânia é completamente removida dos livros escolares e tudo se torna a história da Rússia. "E nessa história da Rússia, os alunos aprendem sobre a Ucrânia como inimiga."

"Em Kherson e nos territórios ocupados da região, os ocupantes não só introduziram a administração russa, mas também começaram até mesmo "sovietizar" a sociedade, cultura, educação, finanças, mídia e símbolos. As tropas russas que ocupam a Ucrânia, usam símbolos soviéticos, em particular, estabeleceram assim chamada "Bandeira da vitória soviética" em Kherson", escreve o jornal húngaro Portfolio. O autor do artigo enfatiza o que ocorre na educação: os professores devem ensinar russo em vez de ucraniano a partir do próximo ano acadêmico – de acordo com o programa estabelecido por Moscou. Obviamente, o objetivo é o extermínio completo da consciência nacional ucraniana.

O fato de que a educação na Ucrânia se tornou outra vítima da guerra também foi notado na edição croata de Slobodna Dalmacija. Desde o início da invasão russa, mais e mais professores e trabalhadores da educação têm relatado casos de pressão de soldados russos.

No entanto, como o analista ucraniano Maxim Skrypchenko nota em seu artigo "O Problema" da língua russa na Ucrânia", a tentativa do agressor de trazer e fazer atraente o "mundo russo" para a Ucrânia provocou exatamente o oposto: mais e mais ucranianos estão mudando de russo para ucraniano. Independentemente da idade, região e língua, os ucranianos percebem que todos têm um inimigo comum – a Rússia, que invade o estado ucraniano.

A Polska Agencia Prasova, está convencida de que a Ucrânia será completamente derussificada. O Professor da Universidade Jagiellonian Yakuba Kostiulek, observou que um papel importante para o estabelecimento da língua ucraniana moderna foi desempenhado pela lei adotada "Sobre garantias do funcionamento da língua ucraniana como língua estatal". "O ucraniano está se tornando a língua falada pelas gerações futuras dos ucranianos, então o papel da língua russa diminuirá gradualmente", disse ele.

"Provavelmente, a questão da identidade sempre surge em condições de revolta. Acredito que a guerra é um dos principais catalisadores da nacionalidade. Claro, esta guerra é um grande catalisador tanto para a identidade ucraniana quanto para a não-ucraniana." Isso foi afirmado pela cientista lituana Neria Putinaite durante uma discussão sobre colonialismo russo, russificação e Ucrânia. O professor Pavel Subachai ressaltou que "os ucranianos na União Soviética sempre foram forçados para que eles se parecessem com russos, mas ainda assim eles sempre mantiveram uma certa diferença para preservar sua identidade. Daí o paradoxo de hoje no nordeste da Ucrânia, pelo qual alguns observadores ocidentais se surpreendem. Em Kharkiv, onde todos falam russo, eles estavam no meio da cultura russa, de repente desesperadamente correram para se defender."

A historiadora do Leste Europeu Kerstin Suzanne Jobst disse a Spiegel: "Putin quer destruir a Ucrânia e faz exatamente o oposto: ele cria a identidade".

Ela está convencida de que os ucranianos nunca voltarão "na direção de Moscou".

COLUNA DA REPRESENTAÇÃO CENTRAL UCRANIANO-BRASILEIRA

Organizar a solidariedade ao povo ucraniano contra a agressão russa!

Completa-se quatro meses de agressão russa à Ucrânia. A Rússia concentrou nos últimos dois meses suas ações no leste e no sul da Ucrânia. Como comprovado, a guerra de agressão não visa somente objetivos militares, mas toda a infraestrutura econômica, social e cultural: estradas, fábricas, escolas, hospitais, igrejas, museus e residências. É uma guerra que visa ocupação territorial destruindo tudo o que é ucraniano: vida econômica, social e cultural. É uma guerra imperialista.

Segundo analistas a guerra de agressão poderá perdurar muito tempo. Daí nosso apelo e chamado para a comunidade ucraniana brasileira para que se mantenha mobilizada ao longo do tempo para prestar a solidariedade ao povo ucraniano e participar, quando da vinda da paz, no esforço de reconstrução da Ucrânia. As ações de solidariedade devem ser contínuas.

A Representação Central Ucraniano Brasileira vinha desde o final do ano de 2021 mobilizando a comunidade para protestar contra o cerco militar estabelecido pela Rússia à Ucrânia e solicitando as autoridades brasileiras a ações no sentido de evitar a invasão. Tão logo a Rússia invadiu a Ucrânia a partir do dia 24 de fevereiro de 2022 a mobilização foi intensa no sentido de condenar a agressão militar e já no dia 03 de março foi constituído oficialmente o Comitê Humanitas Brasil Ucrânia.

A Diretoria da Representação Central Ucraniano Brasileira e o Comitê Humanitas Brasil Ucrânia estabeleceram contatos com todas as instituições nacionais que se ocupam na recepção de refugiados e ao apoio humanitário. Foram estabelecidos contatos com os quatro governos do sul do Brasil: São Paulo, Paraná, Santa Catarina e Rio Grande do Sul, com o Ministério de Direitos Humanos, com instituições como o Alto Comissariado das Nações Unidas para Refugiados, Ordem dos Advogados, Caritas, instituições de várias ordens religiosas, instituições civis especializadas na recepção e apoio a refugiados, assim como com o Senado Federal, Câmara dos Deputados, assembleias legislativas e dezenas de municipalidades do país.

A Representação Central Ucraniano Brasileira tomou a iniciativa de realizar uma longa reunião de trabalho com a participação da Embaixada da Ucrânia no Brasil, os Cônsules Honorários da Ucrânia no Brasil em São Paulo Jorge Rybka e em Curitiba Mariano Czaikowski e a Câmara de Industria, Comércio e Inovação Brasil-Ucrânia, onde foram estabelecidas as formas de cooperação e trabalho conjunto em prol da solidariedade com o governo e apoio ucraniano.

Desde logo, as atividades foram organizadas em vários setores: captação de ajuda financeira, cadastro de famílias interessadas em receber refugiados, contatos internacionais, setor de alimentos e acolhimento.

O número de refugiados à Europa alcança a cifra de 5 milhões ou mais e o número de deslocados no interior da Ucrânia soma aproximadamente 12 milhões. Apesar dessas grandes cifras o número daqueles que buscaram refugio no Brasil é muito pequeno. São dois os fatores: grande número são mulheres e crianças com marido e familiares que ficaram na Ucrânia para resistir à agressão, a esperança que logo venha a paz e possam voltar e as condições de refugio ofertadas pela Europa. Mesmo assim um numero chegou ao Brasil daqueles que já tinham relações de família ou de trabalho na Ucrânia e no Brasil e alguns grupos organizados patrocinados pelas igrejas evangélicas. Para muitos o Comitê Humanitas Brasil Ucrânia prestou apoio para obtenção de passagens para vinda ao Brasil, nos apoios para documentação e local de estadia, auxilio médico e psicológico. Não é uma atividade simples e fácil. Estamos frente a situação de complexidade, de diferença cultural e com traumas de guerra. Somente pessoas dotadas de experiência, compressão e elevado espirito humanitário podem avaliar e tratar com discernimento os problemas enfrentados. Tendo em vista que o fluxo de refugiados ao Brasil não é grande estamos trabalhando na criação de uma Plataforma para que uma família do Brasil possa adotar e ajudar uma família na Ucrânia. É mais uma tentativa de encontrarmos formas de apoio e solidariedade ao povo ucraniano.

Com relação ao envio de viveres e medicamentos à Ucrânia, a dificuldade está na parte logística de estocagem e transporte. Comparando-se a outros países a contribuição do Brasil é muito pequena. Encontramos dificuldade para ter-se apoio governamental na estocagem em virtude do período eleitoral. Já o transporte é caro. Encaminhamos recentemente um pedido de apoio à Linhas Aéreas TAM para o transporte solidário.

Uma das atividades do Comitê Humanitas Brasil Ucrânia foi estabelecer com a Fundação Araucária um programa de recepção a cientistas e professores ucranianos nas Universidades do Estado do Paraná. O projeto prevê a contratação de 150 professores. Um já está no Brasil e contratado, e outros 15 já foram selecionados e estão a caminho do Brasil.

A arrecadação de dinheiro para apoio à Ucrânia continua. Fizemos a entrega da arrecadação dos primeiros dois meses no total de R$ 600.000,00 (seiscentos mil reais) que foi depositada na conta da Embaixada da Ucrânia com destino ao Ministério da Saúde da Ucrânia. São várias as iniciativas de comissões de igrejas, grupos folclóricos e sociedades que realizam atos para a arrecadação de fundos. A Representação Central Ucraniano Brasileira cedeu uma conta poupança específica para o Comitê Humanitas Brasil Ucrânia.

Faça a tua contribuição e divulgue a conta para o apoio. PIX 78774668/0001-83 – Banco: Caixa Econômica Federal do Paraná: 104. Operação: 013 (Poupança). Agencia: 1628 – Conta: 00010493-0.

Apelamos para que todas as comunidades se somem à atividades de apoio e solidariedade à Ucrânia. Integrem-se as atividades do Comitê Humanitas Brasil Ucrânia acessando o site : https://humanitasbrasilucrania.ong.br/hbu/

Vitorio Sorotiuk
Presidente da Representação Central Ucraniano Brasileira.
rcubras@gmail.com

Ексц. Митрополит Шептицький в Куритибі

Ексц. Митрополит в Круз Машадо

Ся кольонія наймолодша зі всіх числить нині около 200 родин українських, коли всіх родин є тут коло 800. Переважно тут люди убогій, бо недавно осіл, тому їхня робота громадська ограничилась досі лише до збудування невеличкої церквовці і хатини для школи і для священика. Про приїзд Їх Ексцеленції знали, однак у своїй біді чулись безрадними, та хоч убого випало ціле приняттє Ексц. Митрополита, але було воно справді щире. Щоб дістатись на кольонію Круз Машадо, мусіли Їх Ексц. відбути прикро дорогу з Порто Уніон яка виносить до 50 кл. Та Їх Ексцеленція з любови до своїх дітей піднялись радо труду. В четвер дня 14/5 пополудни виїхали Ексц. з Порто Уніон моторовим човном до Порто Альмейда а звідси повозом аж до Круз Машадо. Вже в ночі прибули на місце, де люди враз з о. Ананевичом очікували Достойний Гість прибув в товаристві Впр. Ігумена Маркіяна Шкірпана і Впр. О. Петра Процькова. На вступі до церкви привитали Їх Ексц. діти німецькі довгим і гарним вершом-привітом і подали китицю квітів. Самі Ексцеленція відправили молебен і короткими словами привитали усіх, запрошуючи на завтра. Відтак удались на вечеру і спочинок до хату сусіда німця п. Петра П. Рокенбаха, котрий радо в своїм гарнім домі зладив гостину для Митрополита. Йому за се від всіх нас щира подяка.

Другого дня в пятницю був гарний мороз, який припинив наших людей так, що досить пізно зійшлись до церкви. І знова як по інших кольоніях Митрополит до Сл. Божої слухали Св. Сповідей, а по співаній Службі Божій проповідали. В своїй науці заохочували дуже до читання духовних книжок задля браку частого слухання живого слова божого.

Пополудни відвідали Їх Ексцеленція місточко віддалене від церкви 7 клм, де наші Українці плянують будувати гарну стилеву церкву. Тут зложили Їх Ексц. візиту шефови кольонії п. Коста Пінто. Вернувши домів слухали Їх Ексц. враз з священиками св. Сповідей і доперва пізним вечером удались на спочинок. На другий день в суботу по відправленю Служб Божих Їх Ексц. зі священиками від'їхали з поворотом в товаристві численної кінноти з бразилійськими і українськими прапорами. По дорозі затримались Їх Ексц. на німецькій кольонії Конкордія, де привитали Їх німці католики у своїй гарній каплиці. Тут також попращали Їх Ексц. Українці що товаришили Їм кіннотою досі. Іменем всіх промовив П. Іван Присяжнюк. Дальша подорож відбулась щасливо, хоч і не малі були трудности при переправі через ріку Ігвасу, яка по недавних дощах збільшилися дуже і розляла води широко в улиці Порті.

Щира подяка від всіх Українців в Круз Машадо для нашого Найдорощого Пастиря, що такі труди підняли, щоб нас відвідати і скріпити на дусі.

О. А.

Metropolita Sheptyskyi em Cruz Machado

Esta colônia é a mais jovem de todas, atualmente contando com cerca de 200 famílias ucranianas, ao todo são cerca de 800 famílias. A maioria das pessoas aqui são simples, porque se estabeleceram recentemente, então seu trabalho público até agora se limitou a construir uma pequena igreja, a escola e o casebre para o padre. Todos já sabiam sobre a vinda de Sua Excelência Reverendíssima, embora a recepção fosse de maneira muito singela, não deixou de ser com coração sincero. Para chegar à colônia de Cruz Machado, Sua Excelência teve que passar por uma estrada um pouco tortuosa, cerca de 50km da cidade de União da Vitória. Pelo amor aos seus filhos, o Metropolita com alegria aceitou a dificuldade. Na quinta feira à tarde, dia 14 de maio, saíram de Porto União em um barco a motor até Porto Almeida e daí de carruagem até Cruz Machado. Os fiéis o aguardavam junto com o Pe. Ananévetch. Já bem tarde juntamente com o e o Superior Pe. Marciano Schkirpan, OSBM e o Pe. Pedro Prótskiv chegaram e foram calorosamente acolhidos pelo povo. À entrada da igreja foram recebidos pelas crianças alemãs com um longo e belo poema de saudação e que presentearam o Metropolita com um grande buquê de flores. Sua Excelência presidiu o ofício e convidou a todos para voltarem no outro dia. Depois fomos jantar e descansar na casa de um vizinho alemão, o Sr. Peter P. Rockenbach, que alegremente organizou um banquete para o Metropolita em sua linda casa. Sinceros agradecimentos a ele de todos nós. No dia seguinte, sexta-feira, houve uma grande geada que fez com que nosso povo chegasse um pouco atrasado. E novamente, como em outras colônias, até o momento da Divina Liturgia, o Metropolita atendeu confissões e após a celebração fez sua pregação. Em suas recomendações ele incentivava fortemente a leitura de livros espirituais devido à falta de escuta frequente da palavra viva de Deus. À tarde, Sua Excelência visitou a cidade a 7 km da igreja, onde nossos ucranianos planejam construir uma bela igreja. Aqui Sua Excelência se encontrou com o representante do povoado, Sr. Costa Pinto. Quando retornaram, ainda foi ouvida às confissões e tarde da noite conseguiram descansar. No segundo dia, sábado, após a Divina Liturgia, Sua Excelência com os padres, saíram na companhia de numerosa cavalaria com bandeiras brasileiras e ucranianas. Pelo caminho o Metropolita ainda parou na colônia alemã de Concordia, onde foram recebidos por católicos alemães em sua bela capela. Aqui também muitos ucranianos que o acompanhava na cavalaria também se despediram. O Sr. Ivan Prysyazhniuk falou em nome de todos.

Agradecimentos sinceros de todos os ucranianos de Cruz Machado pelo acolhimento de nosso Caríssimo Pastor que levantou tantos esforços para nos visitar e fortalecer nossos espíritos.

Pe. A.

УКРАЇНУ ВІДВІДАЛИ БРАТИ З ЕКУМЕНІЧНОЇ СПІЛЬНОТИ В ТЕЗЕ

Візит солідарності охоплює не тільки зустрічі й молитву з українцями на батьківщині, але також з тими, що знайшли притулок в сусідніх країнах.

В дусі солідарності з Україною до Львова прибули троє братів з екуменічної спільноти Тезе. Вони здійснювали подорож, що охоплювала Чехію, Словаччину, Україну та завершилася у Польщі. Вони зазначають, що хотіли відвідати українців, які донедавна становили другу за кількістю групу серед учасників міжнародних екуменічних зустрічей Тезе, а цього року, правдоподібно, лише незначна кількість зможе взяти в них участь.

Своїми думками поділився брат Мацей: «Триває жахлива війна. Тож ми хотіли виразити свою солідарність і любов до українців, а тому прийняли рішення пуститися в дорогу. Але відразу прийшла думка: коли хочемо відвідати наших друзів українців, то не можемо їхати тільки в Україну. Тому вирішили поїхати також до Чехії, Словаччини та Польщі. Тож разом з братами ми розробили наступний маршрут: Прага, Оломоуц, Братислава, Пруси, Пряшів та Львів. У Львові зупинимося на два дні. Один з нас залишиться в Україні на довше і поїде до Києва, а двоє інших повернуться до Тезе через Польщу, відвідавши по дорозі Люблін, Варшаву, Лодзь і Вроцлав».

Через повітряну тривогу вечірня молитва з братами Тезе у греко-католицькому храмі Святої Софії, Премудрості Божої, що відбувалася 4 травня 2022 р., проходила в нижньому храмі, який також виконує функції укриття. Ввечері, 5 травня, молитва в дусі Тезе запланована на римо-католицькій парафії святого Івана Павла II, яка від початку війни постійно підтримує приблизно 200 біженців.

Джерело: vaticannews.va

GUERRA DA RÚSSIA-UCRÂNIA
Guerra na Ucrânia: a rebelião religiosa por trás da invasão russa

Fernanda Paúl - Da BBC News Mundo

A forte agressão da Rússia contra a Ucrânia teve consequências políticas, econômicas e sociais profundas e irreversíveis no país presidido por Volodymyr Zelensky.

Mas, enquanto as tropas estão lutando em solo ucraniano, um conflito menos visível também está acontecendo no país.

É uma rebelião religiosa que, segundo especialistas, não tem precedentes e que afeta diretamente a muito popular Igreja Ortodoxa Russa, altamente influente em Kiev.

Desde o início da invasão, vários bispos e padres fiéis a essa Igreja expressaram sua rejeição a Kirill, o patriarca de Moscou e máximo representante dessa instituição religiosa.

Muitos crentes ucranianos até mesmo pararam de orar por ele durante os cultos, símbolo mais forte de desobediência no mundo ortodoxo.

Mas por que esses sinais de revolta são importantes? Quão relevantes são eles no contexto da guerra? E por que a Ucrânia é tão crucial para a Igreja Ortodoxa Russa?

Kirill, um aliado de Putin

Atualmente, existem duas grandes comunidades ortodoxas na Ucrânia: a Igreja Ortodoxa Ucraniana do Patriarcado de Moscou (UOC-MP) —que está sob a jurisdição da Igreja Ortodoxa Russa (ROC)— e a Igreja Ortodoxa Ucraniana (UOC).

Esta última foi criada em 2018, após se separar de sua contraparte russa depois de mais de 300 anos vinculada a ela, o que representou um passo importante para quebrar a subordinação religiosa à Rússia.

Ucrânia tem terceira maior população ortodoxa do mundo, atrás da Rússia e da Etiópia

Mas, de acordo com os últimos dados oficiais, a UOC-MP continua a ser a maior do país, com cerca de 12 mil paróquias. A UOC, por sua vez, tem cerca de 7 mil.

Até antes da invasão, isso significava que a Rússia continuava a exercer uma influência substancial no âmbito espiritual ucraniano.

Isso é ainda mais importante considerando que a Ucrânia tem a terceira maior população ortodoxa do mundo (atrás da Rússia e da Etiópia), de acordo com a Pew Research.

Neste país, 8 em cada 10 adultos (78%) se identificam como ortodoxos.

Mas a agressão liderada por Vladimir Putin? que, aliás, destruiu centenas de igrejas com seus ataques aéreos? chegou a abalar o poder da UOC-MP.

O ponto de ruptura foi desencadeado depois que o patriarca de Moscou, Kirill, não condenou as ações militares. Pelo contrário, ele abençoou as tropas russas e, até agora, não pediu um cessar-fogo.

O máximo representante da Igreja Ortodoxa Russa é um antigo aliado de Putin. Em 2012, por exemplo, ele chamou o governo de Putin de "milagre de Deus".

"O patriarca russo vê a guerra na Ucrânia como uma espécie de guerra cultural entre uma concepção ocidental de vida e uma concepção oriental", diz Thomas Bremer, professor de teologia ecumênica e pesquisador da Igreja Ortodoxa Russa na Universidade de Münster, na Alemanha.

De acordo com vários estudiosos, Kirill, como Putin, compartilha uma visão de um "Russkiy Mir" (ou "Mundo Russo") onde ucranianos e russos são um "mesmo povo".

Sua missão, então, é reuni-los para enfrentar as ameaças que vêm do exterior.

"Kirill forneceu ideias e ideologia a Putin", afirma Cyril Hovorun, padre ortodoxo ucraniano que ensina eclesiologia, relações internacionais e ecumenismo na Universidade de Estocolmo.

"Pessoalmente, acho que, sem a contribuição da Igreja Ortodoxa Russa, a guerra teria sido impossível porque ela a justifica. Putin tem essa autoconfiança também porque a Igreja o encorajou", acrescenta.

Rebelião interna A atitude de Kirill —e de outros líderes religiosos que o apoiam— gerou uma ampla rejeição entre os crentes ucranianos.

Até mesmo o metropolita Onófrio de Kiev —que representa a UOC-MP na Ucrânia— condenou veementemente as ações russas e apelou diretamente a Putin, pedindo o fim imediato da "guerra fratricida".

Ele também fez um chamado ao próprio Kirill para ajudar a resolver o conflito.

"É uma rebelião interna, uma fragmentação única da Igreja", diz Hovorun, da Universidade de Estocolmo.

"Kirill parece ignorar por completo todas as mortes, a destruição. Ele não pronunciou uma única palavra em apoio às vítimas ucranianas", acrescenta o acadêmico.

Isso fez com que várias dioceses na Ucrânia parassem de orar pelo patriarca, o que é um importante ato de desobediência.

"Geralmente, na liturgia, o mais alto hierarca é mencionado, se ora por ele. Mas muitos pararam de fazê-lo. Vi vídeos na internet onde os padres dizem: 'ele nos decepcionou e não é mais nosso patriarca, não podemos confiar nele'", diz Thomas Bremer.

"E esse é um passo muito ousado", acrescenta.

Esta rebelião cruzou as fronteiras ucranianas e desencadeou uma oposição interna sem precedentes a Kirill na própria Igreja Ortodoxa Russa.

Cerca de 300 padres e diáconos russos assinaram recentemente uma carta aberta intitulada: "padres russos pela paz", pedindo um "cessar-fogo imediato".

"Pensamos com amargura no abismo que nossos filhos e netos na Rússia e na Ucrânia terão que superar para voltar a ser amigos, respeitar e amar uns aos outros novamente", diz a carta.

"Toda a Igreja Russa está um pouco abalada. Embora muitos apoiem a guerra, há uma crescente dissidência em relação às políticas de seu patriarca", explica Cyril Horovun.

"E em outros lugares, nas estruturas da Igreja Russa fora da Rússia, algo semelhante também está acontecendo. Nos países bálticos, por exemplo, eles estão tentando se distanciar de Moscou, expressando sua desconfiança do patriarca", acrescenta.

Por que a Ucrânia é tão importante?

A Ucrânia não é apenas mais um país no mundo para Vladimir Putin ou para a Igreja Ortodoxa Russa.

A visão dominante do nacionalismo russo é que a Ucrânia é uma nação irmã e, além disso, que é o coração da "nação russa".

Em particular, a capital Kiev tem um significado espiritual muito importante para os ortodoxos.

Em 2019, Kirill comparou Kiev ao significado de Jerusalém para o cristianismo global, de acordo com a agência de notícias russa Tass.

"É isso mesmo. O que Jerusalém significa para o cristianismo, Kiev significa para a ortodoxia russa", diz Thomas Bremer.

"A Ucrânia é uma parte muito importante da metodologia russa. Para eles, o país faz parte do seu mito fundador", explica Cyril Horovun.

Por conta disso, Kirill justificou o que os russos chamam de "operação militar especial" na Ucrânia como uma forma de "salvar" aquele país do mundo ocidental e de seus valores.

Em um de seus sermões, o patriarca destacou que uma das razões do conflito é a suposta oposição de seu povo às "paradas gays".

"A Igreja de Kirill apresenta a Rússia como defensora dos valores tradicionais e familiares contra o Ocidente supostamente decadente e corrupto que apoia o grupo LGBT e todo tipo de distorção ética", explica Horovun.

"Para eles, o Ocidente é quase como uma encarnação da força do mal. E Putin também tem essa imagem em mente", acrescenta.

O que pode acontecer?

Várias dioceses dentro da UOC-MP já expressaram sua intenção de independência da Igreja Ortodoxa Russa.

Alguns querem inclusive convocar um conselho de bispos com o objetivo de tomar uma decisão que caminhe para abandonar sua relação histórica com a instituição liderada por Kirill.

No entanto, de acordo com o serviço ucraniano da BBC, há outros que pedem para manter a "cabeça fria", apontando que é impossível construir uma nova Igreja durante a guerra.

O que está claro é que, após a invasão, haverá um antes e um depois nas relações entre os ortodoxos russos e ucranianos.

"Se os russos ganharem o controle da Ucrânia, o que é possível, eles terão uma igreja na Ucrânia na qual eles não confiam. Haverá bispos que disseram 'não confio mais em você'", observa Thomas Bremer.

"Possivelmente, eles terão que mudar o episcopado e muitos dos bispos. E acredito que muitos padres e fiéis não irão mais à igreja porque não têm mais confiança na ortodoxia russa", conclui.

РОЗДУМУВАННЯ НА РІЗНІ ТЕМИ ЖИТТЯ

О. Елевтерій Дмитрів, ЧСВВ

ПРО ЛЮБОВ ДО СЕБЕ САМОГО!

Одного разу приступив до Ісуса один законоучитель і запитав: «Учителю, котра найбільша заповідь у законі?» Ісус же сказав до нього: «Люби Господа, Бога твого: всім твоїм серцем, усією твоєю душею і всією думкою твоєю: це найбільша й найперша заповідь». Друга: «Люби ближнього твого, як себе самого» (Мт 22. 36-39).

Для всіх людей відомо, що на першому місці маємо любити Бога понад все інше. Він нас створив з любові, нами опікується, і є нашим любим Батьком. Сам Ісус Христос залишив нам заповідь любові до Отця Небесного, як першу й найголовнішу, а другу - любити ближнього, як самого себе. Любов до себе самого конечно потрібна, бо особа, яка себе не любить не може любити Бога якого не бачить, а не любить ближнього якого бачить... Ніхто нікому не може помогти в чомусь, коли не має чим помогти...

Кожна особа має обов'язок любити Бога, бо є його створінням. З любові до людського роду Бог послав свого Єдинородного Сина, щоб відкупити, коли людство перебувало у грісі, і від нього відпало. Любити Бога тому, що створив нас на свій образ і подобу. Любов до Бога повинна палати в кожній особі задля її синівства силою Тайни Хрещення. В стані ласки освячаючої і любові, ми є храмом Пресвятої Тройці. Сам Ісус Христос заявляє: «Коли хтось мене любить, то й слово моє берегтиме і злюбить його мій Отець, і прийдемо ми до нього, і в ньому закладемо житло» (Йоан, 14, 23).

Любов нас усвідомлює, що ми маємо Бога любити й прославляти задля безмежного, нескінченого Божого життя, бо тільки в ньому знаходиться повнота життя, і всі живі істоти живуть в злуці з Його життям. Всі живі істоти світу це частини єдиного життя. Мертві істоти також голосять Божу славу, красу, велич, всемогутність, і закликають нас до вдячності й любові до Творця, бо на них відзеркалюється сила Божа. Коли поглянемо на травичку під нашими ногами, на дерево або квітку, на них зауважуємо відбитку Божого життя.

Любов до Бога спонукує нас вміти в природі відчитувати Божу любов і життя, в усіх речах, коли на них задивляємося, як гори, хмари, рослини, звірята, квіти, моря, всі вони є Божим створінням, і в них криється життя і Божа любов яка всім і всьому дає життя.

У кожного християнина на першому місці має бути вияв любові до Бога. На другому місці любов до себе самого. Ісус говорить: Люби ближнього, як себе самого. Коли йде про любов власну, вона має бути мірилом любові до ближнього. Коли хтось себе не любить не буде любити ближнього, а тим більше Господа Бога. Любов до себе самого виринає в нас вже зі самої природи. Любов до себе походить з того, що ми створені на образ і подобу Божу. Себе любімо, бо ми є діти Божі відкуплені не золотом чи сріблом, але кров'ю Ісуса Христа (І Пт 1,18).

Мати в собі християнську любов до себе самого означає себе шанувати щодо свого здоров'я, не пересичуватися їдою ані пияцтвом, не уживати наркотиків, не виснажувати себе надмірною працею задля земського багатства. В житті потрібно завсіди мати повну свідомість оцінювати себе в старанні про будучі блага й вічне щастя.

Любов до себе самого має вартість тільки тоді, коли злучена з любов'ю Божою. Дуже часто християни відвертаються від вічних благ, а клоняться світовій любові, відступають від всього, що походить від Бога на задоволення своїх власних пристрастей. Перестають любити себе ті особи, що забувають про вічне спасіння душі а віддаються всім світовим примхам, думаючи тільки про тіло. Покидають Св. Тайни, Церкву, не заховують Божих Заповідей, живуть без церковного шлюбу, піддаються наркотикам, розпусті і т. д. Такі особи не люблять Бога, ані себе ані ближніх.

Часто зауважується, що люди себе люблять і цінять понад інших осіб не задля вартости духовної, але задля матеріальних здобутків, як слави, майна, становища. Така любов є фальшивою, є самолюбством. Що поможе людині, якщо вона здобуде увесь світ, а душу свою занапастить? (Мт 16,26). Наша любов до себе самого тільки тоді набуває духовну вартість, коли себе любимо задля Бога.

Ніхто не матиме любові до інших осіб, коли її не матиме до себе самого. Хто любить себе, ділитиметься любов'ю з іншими особами. Кожний християнин має бути джерелом любові сам у собі. Коли джерело сильне на воду, воно всім достарчає і не зменшується, ані не висихає. Це саме повинно діятися з кожним християнином будучи невичерпним джерелом любові до Бога, до себе й ближніх.

Любов до ближніх в першій мірі нам вказує, що вони також є Божим створінням як і ми, і всі є учасниками того самого життя в Бозі. Всі наші ближні – це всі особи світу, які належать до того самого коріння людського життя, незалежно від способу думання, поведінки, нації, кольору тощо...

Ми, як християни, повинні обіймати всіх осіб світу нашою любов'ю, бо вони всі Божі діти, котрими Бог щоденно опікується, і всім дає життя. Коли любимо осіб, вони й нас любитимуть. Не на добрій дорозі життя знаходиться хто вимагає любові тільки від інших, а сам немає. Навіть звірята розпізнають своїх любителів і не любителів. Рослини також є учасниками Божої любові, бо сповняють Його закони.

Ісус Христос не тільки дав заповідь любові ближнього, але закликає нас любити ворогів наших. "А я кажу вам: Любіть ворогів ваших і моліться за тих, що гонять вас; таким чином станете синами Отця вашого, що на небі…" (Мт 5,44-45).

CULTURA ATEMPORAL

TALITA SENIUK
HISTORIADORA

Cultura Atemporal é uma coluna que traz representantes da *intelligentsia* ucraniana que viveram entre os séculos XVIII e XX e que influenciaram os primeiros ucranianos que emigraram para o Brasil, bem como seus descendentes.

Ela é assinada pela historiadora Talita Seniuk, que é descendente de ucranianos, colaboradora do Blog Exílio-migração política onde escreve sobre o drama dos exilados ucranianos do período soviético e coautora do livro "Ucrânias do Brasil 130 anos de cultura e tradição ucraniana".

Yanovska Lyubova

Fonte da imagem: Domínio Público.

Yanovska Lyubova foi uma escritora ucraniana e ativista política. Nasceu em julho de 1861 na aldeia de Mykolayivka, região de Chernihiv, no leste da Ucrânia; sua família era metade russa, metade ucraniana – seu pai, Oleksandr Shcherbachov era russo; sua mãe, ucraniana. Sua tia avó materna era esposa do autor Panteleimon Kulish e escrevia com o pseudônimo de Anna Barvinok.

Seu pai defendia o Czarismo russo punindo a família toda vez que se comunicavam em ucraniano; já sua mãe defendia que os filhos precisavam saber o idioma de seus antepassados. A mãe de Yanovska quando jovem foi tutelada pela família Kulish, e enviada para a França para traduzir as obras de seu tutor para o francês.

Apesar dos pais dela terem interesse em literatura, um abismo os separava quando se tratava de nacionalismo e isso fez com que se separassem. A mãe ficou com os filhos mais novos e foi para São Petersburgo; os mais velhos ficaram com o pai, na aldeia. Entretanto, a mãe logo faleceu e os filhos retornaram para o pai.

Sem condições de se manter no serviço público por causa dos filhos pequenos, Oleksandr se tornou coveiro e a vida de todos ficou bastante difícil. Yanovska só recebeu uma educação básica, graças a benfeitores que perceberam seu talento para o piano e encorajaram seus estudos, que ocorreu num internato em Poltava.

Ainda jovem, conheceu seu marido, Vasyl Yanovsky, que além de mais velho era bem articulado e amigo dos membros da inteligência ucraniana. Casaram-se em 1881 e se mudaram para o interior da Ucrânia. Com isso pôde vivenciar a cultura ucraniana nas suas origens camponesas.

Em 1897, teve seu primeiro conto publicado. Três anos depois, já tinha conquistado o contexto literário ucraniano com romances e peças de teatro. Infelizmente, o marido logo adoeceu e ela teve que se dedicar aos cuidados dele. Com isso, se aproximou ainda mais do campesinato divulgando obras, teatros, corais e grupos de música instrumental além de alfabetizar adultos e crianças.

Em 1903, participou da inauguração de um monumento em homenagem a Ivan Kotlyarevsky em Poltava. Como Vasyl precisava de tratamentos médicos constantes em Kyiv, mudaram-se para lá em 1905. Na atual capital ucraniana, Yanovska organizou ativamente círculos literários e associações femininas, deu palestras motivacionais para as mulheres, buscando sempre em todas as ações melhorar a vida de todas.

Já em 1908, participou do Primeiro Congresso Feminino da Rússia; organizou a celebração do 50º aniversário de morte e 100º de nascimento de Taras Shevchenko em 1911 e 1914, respectivamente. Em 1911 ela adoeceu e teve que recusar uma homenagem que receberia em Estocolmo (Suécia) por sua atuação.

Com o término da Primeira Guerra Mundial, Yanovska ainda bastante doente, trabalhou incansavelmente para ajudar mulheres e crianças abandonadas no conflito. Chefiou a Sociedade Prosvita de Kyiv por alguns anos, organizou noites literárias e artísticas na cidade. Até 1916 ela continuou escrevendo, mas, a partir desse momento por causa de sua saúde teve que parar.

Em 1923, durante as comemorações dos 25 anos da escritora, sua saúde precária não deixou que comparecesse às festividades. Em 1933, faleceu em Kyiv, deixando obras que refletem sua compaixão pelos camponeses ucranianos e seus estilos de vida simples em oposição ao dos proprietários de terras. Sua herança reúne aproximadamente 100 contos e romances entre concluídos e inacabados, nem todos publicados ainda.

Coluna dos alunos do curso de Língua Ucraniana da UNICENTRO

Os alunos do curso de Língua Ucraniana, em parceria entre o Núcleo de Estudos Eslavos da UNICENTRO - NEES e a Representação Central Ucraniano-Brasileira - RCUB, estarão contribuindo com o Jornal Pracia ao longo do ano de 2022. Ao todo serão 12 textos, que são resultados de um projeto desenvolvido no curso. Os alunos pesquisaram a vida de pessoas que eles consideram serem inspiração para a comunidade ucraniana no Brasil.

Українці в Бразилії - Надихаючі Люди: Гуто Пашко – кінорежисер

Гуто Пашко народився в Кеймадас, Прудентополіс – PR, 27 травня 1976. Йому 46 років. Він син Івана Пашко та Сесілії Терноускі, які проживають у Кеймадас. Є старшим із 11 братів і сестер у традиційній українській родині. До 8 років говорив лише українською, у школі вивчив португальську мову. Він закінчив перший етап початкової школи в сільській школі Кеймадас і навіть у сільській місцевості вже продемонстрував свою художню жилку, оскільки любив брати участь у театральних виставах, які організовувалися в школі. Потім навчався в семінарії Святого Йосифа в Прудентополісі та закінчивши середню школу в Куритиби.

Тепер Гуто живе в Куритиби- ПР. Він одружений з Андреєю Богатчук (Andreia Kaláboa), також режисер, з Кеймадас – Прудентополіс – ПР. Він кінорежисер, сценарист та актор. Крім того, він також тренер акторів для кіно, телебачення та реклами. Був режисером і сценаристом повнометражних документальних фільмів про українців у Бразилії: "Made in Ucrânia – Os Ucranianos no Paraná" (2006) - («Зроблено в Україні-Українці в Парані»). Sim, também somos ucranianos (2013) - («Так - ми теж українці»). "Iván – De Volta para o Passado" (2011) - («Іван -Назад у минуле») та "Entre nós o estranho" (2017) - («Серед нас незнайомець»).

Закінчив сценічне виробництво, із зосередженням на підготовку акторів у UFPR. Він також спеціалізувався у кінематографії, із зосередженням на виробництві у FAP/UNESPAR. Має кіно агентство під назвою GP7, засноване 11 червня 2001 року ним і Андреєю Калабоа. Вони стверджують, що: «За ці два десятиліття роботи ми розробили міцну структуру для обслуговування аудіовізуальних проектів різних розмірів і типів, з широкою мережею артистів і техніків, які співпрацюють у різних куточках Бразилії та за кордоном, об'єднавши в цій траєкторії чудовий досвід і портфоліо з більш ніж 50 випущеними аудіовізуальними роботами.» Доступно за адресою http://gp7cinema.com/s0bre/ Доступ у травні 2022 року. Молодий, компетентний, доброзичливий та грайливий, він зробив внесок у українську культуру, що практикується у Бразилії, та проектує бразильське кіно у всьому світі.

Ucranianos no Brasil - Pessoas inspiradoras: Guto Pasko - diretor de cinema

Guto Pasko nasceu em Queimadas, Prudentópolis - PR, em 27 de maio de 1976. Tem 46 anos. Ele é filho de Ivan Pasko e Cecilia Ternouski, que moram em Queimadas. Ele é o mais velho de 11 irmãos em uma família tradicional ucraniana. Até os 8 anos falava apenas ucraniano, na escola estudou português. Formou-se na primeira fase do ensino fundamental na escola rural de Queimadas e mesmo no interior já demonstrou sua veia artística, pois adorava participar de espetáculos teatrais organizados na escola. Estudou no Seminário São José em Prudentópolis e se formou no Ensino Médio em Curitiba.

Atualmente mora em Curitiba - PR. É casado com Andréia Kaláboa, também cineasta, natural de Queimadas - Prudentópolis - PR. É diretor de cinema, roteirista e ator. Ele também treina atores para cinema, televisão e publicidade. Dirigiu e escreveu longas-metragens sobre ucranianos no Brasil: Made in Ucrânia - Os Ucranianos no Paraná (2006), "Sim, também somos ucranianos" (2013), "Iván – De Volta para o Passado" (2011) e "Entre nós o estranho" (2017).

Formou-se em produção cênica, com foco na formação de atores na UFPR. Também se especializou em cinema, com foco em produção na FAP/UNESPAR. Ele tem uma agência cinematográfica chamada GP7, fundada em 11 de junho de 2001 por ele e por Andréia Kaláboa: "Desde 2001 criando e produzindo obras audiovisuais de conteúdo em diversos formatos. Nestas duas décadas de atuação, desenvolvemos uma sólida estrutura para atender projetos audiovisuais de variados portes e tipologias, contando com uma ampla rede de artistas e técnicos colaboradores em vários cantos do Brasil e no exterior, consolidando nessa trajetória uma grande experiência e um portfólio com mais de 50 obras audiovisuais lançadas", afirmam os cineastas. Disponível em http://gp7cinema.com/s0bre/ Acesso em maio de 2022.

Jovem, competente, simpático e brincalhão, tem contribuído para a cultura ucraniana, que se pratica no Brasil e projeta o cinema brasileiro pelo mundo.

Для бабусі, мами і дівчини

Por Julia Regina Bordun Bertoldi e Eugênia Osatchuk

As primeiras migrações de ucranianos para o Brasil iniciou no final do século XIX e se estendeu pelo século XX, e junto às suas bagagens trouxeram sua cultura, suas tradições, seu folclore, sua religiosidade e seu idioma. Em 1942, houve repressão às línguas estrangeiras e só sobrou o silêncio para as pessoas que não falavam português. Felizmente, com o fim da segunda guerra, os imigrantes foram sobrevivendo aos traumas e repressões, dando continuidade aos seus costumes e se comunicando com o idioma de origem em seus lares e utilizando o português em ambientes sociais e de trabalho. Como forma de reconhecimento aos idiomas dos imigrantes e nativos, o Governo Federal elaborou e promulgou a Constituição Federal de 1988 os art. 13 e 231 e posteriormente assegura os direitos à 2ª língua de imigrantes por 2 decretos onde o de nº 6.177/2007 no art. 12 enfatiza a promoção e a utilização das novas tecnologias, o encorajamento de parcerias para incrementar o compartilhamento de informações, o aumento da compreensão cultural, visando a fomentar a diversidade das expressões culturais.

Com as facilidades das Tecnologias Digitais de Informação e Comunicação - TDIC é possível dar enfoque na valorização da diversidade linguística e reforçar o reconhecimento e a manutenção da cultura e do idioma Ucraniano neste período de pandemia.

Enfrentando este desafio a jovem Edina Smaha junto de seus amigos decidiram ofertar um curso de língua ucraniana on-line em parceria entre a Representação Central Ucraniano Brasileira - RCUB e o NEES - UNICENTRO.

Edina Smaha, natural de Prudentópolis. Filha de Emílio e Zenóvia Smaha, irmã do Edinei, Elisangela e Eliandro. Até a adolescência viveu na comunidade de Barra Vermelha. Durante os 3 anos do ensino médio morou no colégio das catequistas do Sagrado Coração de Jesus – no Internato Santa Olga.

Por ter crescido em um ambiente bilíngue, onde o ucraniano e o português eram falados, desenvolveu desde cedo um forte interesse por línguas. Tanto que ao deixar o internato, após a conclusão do ensino médio, cursou letras-português motivando-se pelo preconceito linguístico que experimentou ao longo da sua infância e adolescência. Conta: "Cresci com a ideia de que não sabia falar português direito e a faculdade de letras me pareceu uma boa oportunidade para finalmente aprender 'o bom português' ".

Relata que sempre teve muita curiosidade em conhecer a Ucrânia- "Eu acredito que este seja o sonho da maioria dos descendentes de imigrantes ucranianos". A possibilidade de ir para a Ucrânia surgiu com uma mensagem do seu amigo Basílio Muzeka que contou sobre as bolsas que estavam sendo ofertadas pelo ministério de educação da Ucrânia por intermédio da Representação Central Ucraniano Brasileira. A ideia foi criando forma e tornou-se realidade graças ao apoio de Mariano e Dionísia Machula e da Catequista Meroslava Krevey. Edina enfatiza: "Na época, nem eu nem minha família tínhamos condições financeiras para bancar esta viagem. D. Meroslava pagou a minha passagem e eu serei eternamente grata a ela por isso, pois me incentivou, me apoiou e abriu as portas do mundo para mim."

A jovem foi para a Ucrânia com outros nove estudantes. Cada um direcionado para uma cidade / universidade diferente. Era um projeto pioneiro. Tiveram muitas dificuldades e nem todos permaneceram. Quando chegaram descobriram que não poderíamos receber a bolsa que esperavam, pois, sendo estrangeiros, tinham que frequentar um curso preparatório de língua ucraniana antes de ingressar na universidade. Além disso, viveram um grande choque cultural. Tudo era muito diferente – a comida, o clima, a mentalidade das pessoas.

Sua intenção era fazer letras ucraniano, porém, ao término do curso, participou de um concurso nacional de língua ucraniana para estrangeiros, no qual representou a Universidade Ivan Franko de Lviv, e ficou em primeiro lugar. Como resultado, lhe ofereceram uma bolsa de estudos no curso de Relações Internacionais e decidiu cursá-lo. Viveu durante 5 anos em Lviv. Edina nos conta: "Conheci muitas pessoas lugares incríveis e convivi não só com ucranianos, mas com pessoas de vários cantos do mundo. A troca e a construção de conhecimento por meio da vivência em um país tão diferente, da convivência com pessoas de diversas culturas e idiomas foram essenciais para meu desenvolvimento profissional, acadêmico e pessoal. Em Lviv, aprendi a amar e defender a Ucrânia e sua língua e cultura com todo meu ser. Me parte o coração ver o lugar que chamei de lar por 5 anos passando por esse momento tão difícil."

Ao encerrar seus estudos retornou ao Brasil e não conseguiu validar seu diploma ucraniano. Começou a trabalhar como professora de inglês e logo se tornou coordenadora pedagógica de uma escola particular onde decidiu voltar à UNICENTRO e finalizar Letras, optando por Inglês. Afinal, o que mais lhe atraiu no curso de Relações Internacionais foi a possibilidade de estudar idiomas: ucraniano, inglês e russo.

Na UNICENTRO se aproximou do Núcleo de Estudos Eslavos - NEES. Durante a graduação, fez intercâmbio na universidade de Saskatchewan, no Canadá, onde conheceu a comunidade ucraniano-canadense e fez estágio de ensino de língua inglesa - "O intercâmbio no Canadá me inspirou no desenvolvimento de pesquisas voltadas à língua ucraniana no Brasil. Essa temática também se tornou objeto da minha pesquisa de mestrado. Logo após a graduação, comecei a trabalhar como professora de ucraniano na Unicentro."

Ao finalizar o mestrado, decidiu mudar para os Estados Unidos. Deixando as aulas de ucraniano e os projetos. Entretanto, continuou vinculada ao NEES. Com a pandemia, surgiu a ideia de ofertar um minicurso de língua e cultura ucraniana de inverno no formato on-line. Nos explica: "Contamos com a participação de Guto Pasko, Andreiv Choma e Vilson Kotvski. Foi um sucesso! A partir disso, decidimos ofertar um curso de língua ucraniana on-line em parceria entre a Representação Central Ucraniano Brasileira - RCUB e o NEES - UNICENTRO. O formato on-line do curso expandiu as fronteiras da Unicentro. Se antes nos concentramos somente na região de abrangência da universidade, hoje temos alunos dos mais diversos lugares do Brasil (e até do Canadá). Além disso, me deu a oportunidade de voltar a trabalhar com o ensino da língua ucraniana,

que é umas das minhas paixões. Mesmo estando longe, eu sinto que ensinar a língua ucraniana no Brasil é uma forma que encontrei de contribuir com a minha comunidade e compartilhar o que aprendi na Ucrânia."

Complementa: "É claro que isso só é possível graças às pessoas que acreditam no meu trabalho, me apoiam, e, assim como eu, lutam pela preservação da cultura e língua ucraniana no Brasil, como é o caso do presidente da Representação Central - Vitório Sorotiuk e a Coordenadora do NEES - Mariléia Gartner.

O curso de ucraniano para Edina é um projeto desafiador ainda em construção: "Para a maioria dos nossos alunos a língua ucraniana é uma Língua de Herança. Ou seja, eles já foram falantes de língua ucraniana na infância e perderam o vínculo linguístico ou são conhecedores "passivos" da mesma; convivem com falantes, por exemplo, mas não falam a língua. Já se passaram mais de cem anos desde que os primeiros imigrantes chegaram ao Brasil. Com o passar de todo este tempo, o estímulo para a aprendizagem da língua passou a ser cada vez mais reduzido e o bilinguismo familiar já não se faz suficiente para dar sequência ao uso da língua em outros contextos sociais que não o estritamente familiar ou religioso. Alguns desenvolvem bem na comunicação informal oral, mas não possuem a habilidade linguística expandida em outras esferas sociais e habilidades comunicativas, como leitura, escrita e comunicação oral formal. Em outras palavras, são falantes da variedade coloquial. Outros, possuem um vasto repertório linguístico internalizado, estagnado e adormecido e estão em busca deste resgate. Para a maioria, parece ter sido um processo de desaprender para agora aprender novamente uma língua estranhamente familiar.

À primeira vista, o ensino de uma língua a alguém que já possui um conhecimento relativo pode parecer uma tarefa fácil, entretanto, já no primeiro contato com este cenário a complexidade transparece e ela é devida a diversidade de níveis de proficiência difíceis de avaliar, de experiências relacionadas a ela, de atitudes frente a ela e do grau de contato com a mesma. Além disso, infelizmente, nós não temos muitas opções de material didático no Brasil. Melhor dizendo, não há material voltado para o ensino de língua ucraniana como Língua de Herança ou para falantes de língua portuguesa. Eu tento adaptar o que encontro a realidade brasileira e construir uma ponte entre a língua ucraniana - ucraniana e língua ucraniana- brasileira em uma tentativa de negociação, de ensino da língua padrão e, ao mesmo tempo, de integração e valorização dos repertórios linguísticos tão heterogêneos e plurais dos alunos."

De Barra Vermelha para Harvard – "Toda essa minha trajetória culminou na realização de um outro sonho de vida: o de estudar na mais prestigiosa universidade do mundo. Recebi uma carta de aceite do Centro de Pesquisas Ucraniano da Universidade de Harvard e a confirmação de uma bolsa para um curso intensivo de Língua Ucraniana com início em 20/06/2022.

Catequista Meroslava diz que encorajou os estudantes, inclusive a Edina que é muito inteligente, tinha vontade e coragem de estudar, e hoje ela é uma professora que ajuda muito a comunidade.

Sua dedicação é admirada pela Leo Procailo – "Edina representa a oportunidade que a comunidade está tendo de conhecer, aperfeiçoar e se encantar com a língua e cultura ucraniana. Desde que iniciamos os cursos na UNICENTRO em 2017 percebemos a carência e a importância de termos profissionais formados na área e, o mais importante, profissionais com a didática, a dinâmica pedagógica e a seriedade com que a Edina conduz os cursos. Aprendemos muito com ela."

Assim como o Sr. Vitorio Sorotiuk se orgulha desta jovem determinada que reconhece o apoio e oportunidade que recebeu e retribuiu com alegria, profissionalismo e sabedoria aos alunos nas aulas dos diferentes níveis que administra com maestria.

Maria Eduarda e Natalia Bordun Bertoldi suas alunas também admiram seu jeito carinhoso, sua didática e sua facilidade em conduzir e ensinar.

Com o dom latente e sua busca incessante pelo conhecimento, encontrou de tão longe as facilidades para ensinar usando sua bagagem e os recursos da tecnologia para aproximar todos os descendentes e admiradores deste lindo e imponente idioma oriundo de línguas eslavas.

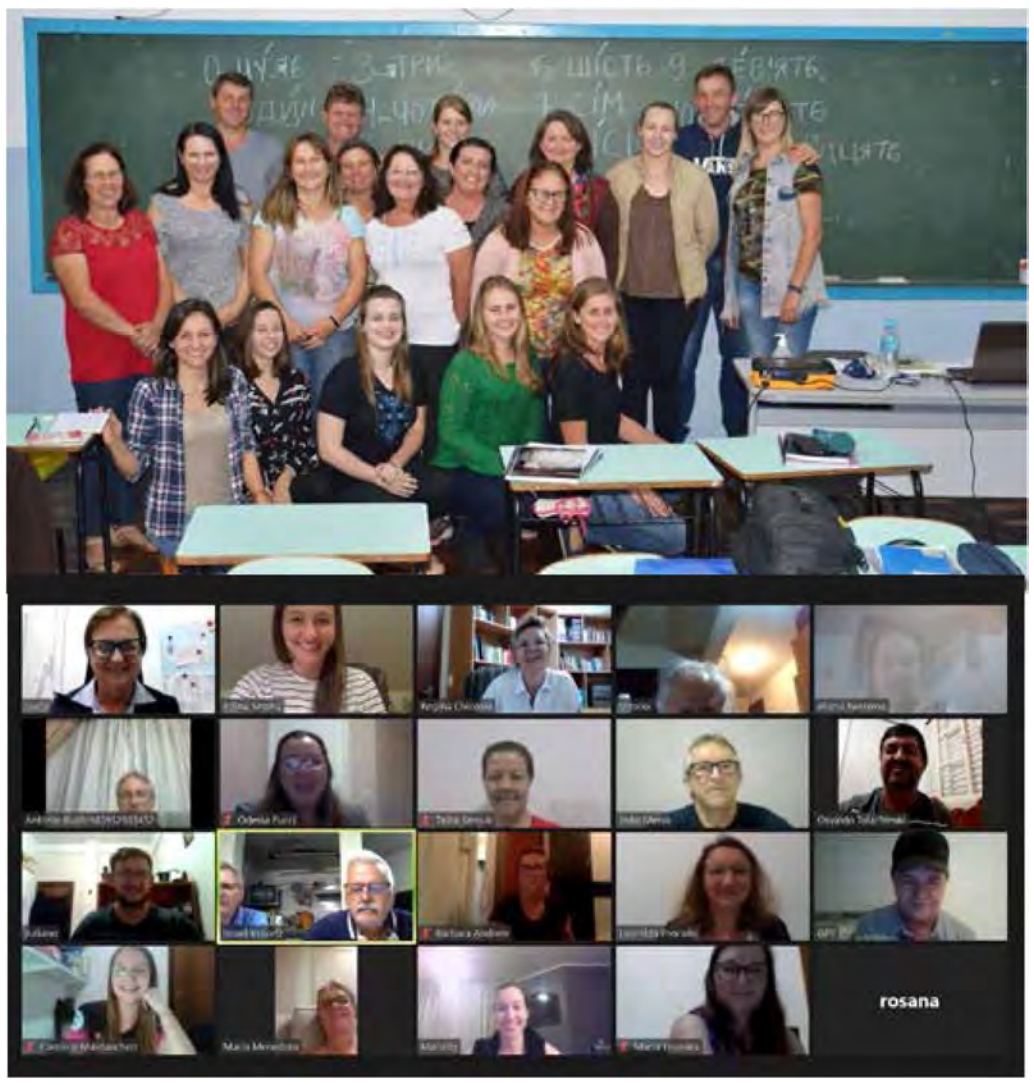

Глава УГКЦ у 117-й день війни: «Страх Божий – це не боятися Бога, а відчувати трепет перед Його красою»

Страх Божий виникає тоді, коли людина бачить дійсність, яка її захоплює і перед якою вона затамовує подих. Про це сказав Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав у своєму щоденному зверненні на 117-й день кривавої війни росії проти України.

«Тим, що ми сьогодні можемо разом бути, бачити денне світло, початок нового дня, ми завдячуємо Господу Богу і Збройним силам України, тому що за цей новий день хтось заплатив своїм життям», – вважає Глава Церкви.

Предстоятель розповів, що, згідно вранішніх повідомлень, на всій лінії фронту стрімко зростає інтенсивність бойових дій.

«Президент попередив, – сказав духовний лідер, – що цей тиждень може бути вирішальним та історичним для нашої країни, зокрема щодо її повернення до європейської сім⊠ї народів. І саме це може стати ще однією причиною ескалації воєнних дій. Ми бачимо, що різко зросла кількість бомбардувань і обстрілів нашого мужнього Харкова. Жорстокі бої далі ведуться на Луганщині. Сєвєродонецьк і Лисичанськ є нині вогнищем військового протистояння в Україні. Важка ситуація на фронті Донбасу. Тяжкі бої йдуть на Херсонщині та в Запорізькій області. Крім того, вночі ворог випустив ракети по Одещині, але їх, на щастя, змогла знищити система протиповітряної оборони...».

У цей день Глава Церкви завершив роздуми над дарами, які нам приніс Дух Святий у день П'ятидесятниці, і роздумав над останнім, можливо найбільшим, даром, який немовби підсумовує попередні дари, – страхом Божим.

Коли ми говоримо про страх Божий, переконує він, не йдеться про якийсь панічний страх, що його навіює нам інстинкт самозахисту, коли людина боїться чогось невідомого, небезпеки, яка загрожує її життю чи існуванню.

«Йдеться, радше, про острах, про той благоговійний трепет, який є природною реакцією людини на щось прекрасне, велике, на таке, що перевершує горизонти її здатності діяти. Цей острах виникає тоді, коли людина бачить дійсність, яка її захоплює і перед якою вона затамовує подих», – вважає Предстоятель.

Святий Дух вчить людину, пояснює Глава УГКЦ, робить її здатною відчувати велич і красу Бога. І це початок премудрості, початок дороги людини до великого, прекрасного Бога, який перевершує нашу уяву та наші сподівання.

«У сучасній культурі, яку часто називаємо секуляризованою, людина втрачає відчуття святості, не відчуває якогось сакрального простору чи часу, навіть людського життя. Людина швидше намагається розуміти страх перед якоюсь кармою, ніж розвивати відчуття цього трансцендентного, що її перевершує», – зауважив духовний лідер і додав: «Тому ми сьогодні просимо: Господи, дай нам оту чутливість до Тебе!».

Департамент інформації УГКЦ

Poesias

Autor: Cesar Nicolau Daciuk (Xuxida)

Homen que se conhece

Feliz o homem que se conhece, ele vai em busca, não para de lutar, conhece seus limites, mas não deixa de sonhar.

Não faz escada em ninguém, faz o bem sem olhar a quem e vive feliz com o que tem.

Feliz o homem que se conhece, ele vai em busca, não para de lutar, conhece seus limites, mas não deixa de sonhar.

O homem que se conhece, ama e é amado, tem ao seu lado a mulher que merece.

Ele tem a mente aberta, não cai em cilada, faz a coisa certa, não troca as suas virtudes por nada.

Feliz o homem que se conhece, ele vai em busca, não para de lutar, conhece seus limites, mas não deixa de sonhar.

Молодим Читачам

Гава й лисичка

Автор Казкар-чарівник. Для середнього шкільного віку – Леонід Глібов. Байка

Гава - це наша бразильська ворона, в нас синя (Ґраля азул) але в інших країнах вона сіра і віна яка живе з ягодів, а головно тут в нас з піньорових горіхів, але смакує також і інші смакощі, а головно ковбасу коли її вдасться десь гапнути кусник того добра. Алисиня навіть і не треба пояснювати. Це спритне створіння, вміє жити неправдою, бреше де тільки може, щоб собі здобути, головно відібрати від необачного авірятка або птиці якусь поживу.

Ця байка Леоніда Глібова добре відзеркалює хитрих і брехливих політиків, які живуть з неправди і як то кажуть: на брехні їдуть, брехнею поганяють і брехню та брехнею годуються".

Літаючи по дворах, Гава шматок ковбаски добула; Хоч кажуть, що вона дурна роззява, але й до крадіжки здатная була. От узяла та й полетіла, щоб недалечко, у ярку, на самоті поснідать до смаку: Усе було, ковбаси вже давно не їла. «Спасибі,— думає,— розумним головам, що в світі потрудились, щоб худібку виховати, м'ясо з неї добути і ковбасу споготовити й завудити. Усячину люди майстерно вміють споготовити і хоч робити нам птахам не треба, красти в них добре навчились; Поміж людьми, як кажуть, добре й нам: Що-небудь можна роздобути й безтурботно собі з чужого добра жити».

Не вспіла Гава носом ткнути, аж і Лисичка тут під деревиною стоїть, дивиться мило догори й жалібно квилить:

— Голубко-кумонько! Тебе я ждала-ждала, аж плакала, як виглядала, щоб голосочок твій почуть, хоч на хвилиночку про горенько забуть… Ти, може, серденько, того й не знаєш, як гарно, любо як співаєш. Наввіть співак соловейко так не втне… Розва, потіш хоч трошечки мене! Гава захопилася цією брехнею і дурне створіння, гордо роз'явило горло і храпливо, заспівала.

— Кра! кра! — а ковбаса вилітіла з дзьоба і полетіла додолу, а лисичка хап — і у кущі мерщій,— оддячила кумі своїй!

Прокракала недовго роззява, оглядїлась — Чортма куми під деревом, ані снідання нема…

— А щоб ти,— каже,— тою ковбасою задавилась, лукавая і злобная та брехливая кума!

Злобні й безсовісні неправдою стараються підлизатися наївним простачкам: Солодкії слова приманюють великого й малого дурака.— То вже така дурниця світова; Про це всі розумні вже віддавна знали, нині знають і мабуть по всі часи будуть знати.

Та що ж ви будете робити: Хто вміє і захоче мастити — не буде скрипіти,— Так, мабуть, і довіку буде. Спритюги щосили брешуть, а дурні простаки їх годують самі ж голодують.

Засмійся

Не тільки люди сміються?

Софі Скотт – англійська неуропсихолога і за сумісництвом авторка гумористичного жанру, професорка в Університеті в Лондоні, – студіює і розповідає факти про сміх, які, напевне, вам ще невідомі. Наведемо деякі факти.

Щурі й інші звірята також сміються, регочуть від лоскоту або коли забавляються.

Хочете побачити, як сміється щур? Полоскочіть його. Щурі – як і шимпанзе, і собаки – вміють сміятись. Та сміються вони не з жартів. Вони сміються під час ігор, так само як і люди, щоб показати своє щастя і зміцнити стосунки.

Під час дослідження щурі, які більше грались, більше й сміялись. А ті, що більше сміялись, віддавали перевагу компанії таких самих сміхотливих щурів.

Це свідчить на користь думки, що людський сміх розвинувся з вигуків під час ігор – поведінки, властивої багатьом савцям.

У людей сміх зробився важливим способом проявити емоції, причому через різні канали комунікації.

Пише Юзьо Шило

На все добро, компанєйри!

Починаю цей лист ком саудасом прос компанєйрос які торсинь про Бразіл тир ум ґовирно до ПТ, який вже накрав мільйони і ще далі хоче красти о ки соброу, а до того робит пропаґанду прос елейторес вотар нили і брехнею хоче ґаняр а елейсон і конкістар о Бразіл. Хоче майс ума вийз обдурити простаків, але тамбинь таких які себе уважають за ґрандес койзас, як депутадів і різних подерозос, мандатаріос а то й падрес, реліжіозос, навіть і біспос, багато з яких торсинь пило ПТ і всяких героїв, кажу паперових героїв, бо на реалідаде вони ніякі герої, а койтадос жи дали й дають себе обдурити брехливою пропаґандою соціалістів і інімігос до бинь до пово і да Ігрежя. Акредітинь сі кізерень, багато реліжіозос, падрес а навіть і біспос дали себе обмотати ком а арма да ментіра і стали посіпаками петістів, які апоюют лийс контра а Ігрежя, як пор езимпло, аборто і брешут щосили жи вони є онестос і керинь о бинь до пово.

Я вам роскажу одну історію одного вотця, жи вогорив до професорів які підшиті петізмом. Той падре вогорив контра а доутріна до комунізмо і до ПТ. То було инь Прудентополіс, на колонія Бара Боніта. Діретора запросила того вотця сказати палестру прос формандос на форматура, но фінь до ано. І вотець сіприготовив і фой конференсіяр. А сабія жи багато професорів тої школи (й єнших шкіл но Бразіл) дуже торсинь пило партідо до ПТ який має доутріна комуніста, вогорив собре едукасом і багато сітував і крітікава фразес і пенсаминтос да доутріна до едукадор Пауло Фрейри, який тинь ума доуріна марксіста й якого партідо ПТ взєв за езимпло да едукасом но Бразіл. Він вчить жи а "уманідаде си дівіде инь опрімідос і опрессорес і опрімідос мають робити революсом контра ос опресорес; едукасом має вчити бути революсіонарія; революсіонер Че Ґевара це приклад любові; треба боротися контра а інвазом культурал; фамілія é опресора..." Ну, - пояснював вотец, - нинь тудо в тих думках є комплетаминти недобре. Багато дечого можна й треба з того апровийтувати, але о синтро тих думок не є добрі... Професорес і формандос слухали ту палестру, а що думали - ном сий, бо вотец не вміє читати пенсаминтос дос оутрос.Диспойс да палестра ще була ентреґа ди сертіфікадос і ще таке й сяке, а діретора чи то може бути не діретора, а якась професора мандада пила діретора, якось так синь жийто подякувала вотцеві й сказала, що кварке дія вай асертар і паґар а віажинь. Вотець трохи там побув, послухав авізос і фой симбора пра сідаде. Но оутро дія прийшла якась професора, а то може була й сама діретора й передала пор ум фраде ум презинти пра ентреґар про падре конференсіста пила віяжинь і пила палестра. Вотец взєв і со диспойс відчинив той маленький пакоте завинений нум педасо ди жорнал вельо. І вгадайте що там було? Була естатуа да Носа Синьора Апарисіда така маленька, направду малесенька жи продают нас ложас де ум реал і сінквинта сентавос. То ном валія нинь ум сентаво. І то був паґаминто за палестру й за віажинь вотця ди нойте до школи на Барра Боніта. Ну нє жи то ум ґранде паґаминто за палестру на форматура да турма да ескола до Кампо ди Барра Боніта?!

Е асінь мизмо, компанєйри. А про ки той дезафоро і інжустіса не заплатити ґазоліни про падре й ще дати такий презинтом!? Думали жи о падре приїде на форматуру й буде робити пропаґанду за ПТ як це роблят деякі клерігос, навіть імпортантес клерігос де алта позісом, яких еванжелізасом консісте вогорити собре а доутріна де Маркс і Енґелс та може й Лули, Путіна та його компанєйрів. Але він не робив тої дурниці і не хвалив о едукадор петіста Пауло Фрейри, а навів алґунс езимплос що той "мудрий" едукадор петіста думав і чого тинь ки си енсінар нас есколас пра формар футурос бразілейрос петістас пра вірар о Бразіл нум паїс сосіяліста атиу або комуніста.

Ще ума палавріня собре а ментіра, ґранде арма ди ґерра комуніста і петіста. О комунізмо, жи його пропаґує партіа петістів якраз воює брехнею і навіть коли всі бачать, що хтось накрав і обікрав когось і естá фужіндо, для петістів це брехня, він чесна людина бо належить до комунізму або до ПТ. Прос комуністас і петістас а ментіра é ума ґранде арма жи нею стараються конкістар о мундо.

На здоров'я, компанєйрос! Ваш Юзьо Шило

Бути дурним - це щастя людини на нашій землі, вже давні греки колись казали: "Найщасливіший той, хто ще не народився. А, як народився, то буде щасливіший, коли вже умре". Та удавати дурного - це бути мудрим на цім світі. Тільки що мудрість, ми знаємо, все ж таки менша від щастя.

Теодосій Осьмачка

Глупота - це природний панцир, покривало, що охороняє людину перед небезпекою мислення.

Богдан Нижанківський.